

บทนำ

“โอเค คัต!”

สิ้นเสียงลั้งคัต ทุกคนในสตูดิโอก็ส่งเสียงเฮฮาและปรบมือกันด้วยความโล่งใจ หญิงสาวร่างเพรียวสมส่วนผิวเนียนใสที่ยืนถือกระป๋องกาแฟอยู่ถอนหายใจแรงพลางทรุดกายลงนั่งบนโซฟาด้านหลังทันที เพราะเธอต้องแสดงบทเดิมๆ มากกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว การเป็นดาวเด่นในรายการวันนี้ดูเหนื่อยหนักกว่าทุกรายการมากทีเดียว จนแทบนับแทบไม่ทัน เพียงเพราะโปรดิวเซอร์ใหญ่ของบริษัทผู้เป็นเหมือนพระเจ้าของทีมงานทั้งหมดเข้ามาดูการถ่ายทำรายการวันนี้เอง และไม่พอใจช่วงที่เธอช่วยโฆษณาสินค้าที่เข้ามาเป็นสปอนเซอร์ให้สักที

“แวมไพร์คิมไม่เคยทำให้ผิดหวังจริงๆ ก็คัตก็ไม่รู้ ปาไปครึ่งชั่วโมงกว่า”

เสียงบ่นพึมพำอย่างเหนื่อยอ่อนใจของทีมงานที่ขึ้นเวทีมาเก็บของตั้งเข้าหูหญิงสาว จนเธอยังลอบหัวเราะและสบตากับพวกเขา ทั้งหมดยิ้มแห้งๆ และสบตากันอย่างเข้าใจดี ระหว่างที่ผู้จัดการของเธอก็ก้าวมา

พร้อมกระบอกน้ำดื่มเก็บความเย็นส่วนตัวชิมพู่แว่ววับที่ส่งให้เธอได้
ดูแต่แก้กระหาย

“เขามาทำโมอะเจ็ฟน”

ดาวเด่นของงานวันนี้ส่งเสียงถามเบาๆ พลังเหลือบสายตามองผ่านสาวใหญ่ร่างอวบเลยไปบริเวณโถงสตูดิโอที่มีชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเด่นสะดุดตายืนอยู่กึ่งที่มงาน แต่เพราะส่วนสูงที่เกินร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผิวขาวสะอาดจนเหมือนส่องแสงได้ และใบหน้าโดดเด่นทุกสัดส่วน ทั้งดวงตาวาวรี คิ้วเข้มได้รูป จมูกโด่งเป็นสันเด่นชัด ริมฝีปากสีสดหยักลึกเหยียดตรงเล็กน้อยจนเหมือนคนเย็นชา เส้นผมดำเงาที่จัดทรงด้วยน้ำมันอย่างดี แถมวันนี้ยังสวมชุดเหมือนพนักงานบริษัทหรูมาดเนี้ยบมาอีก เขาจึงมองเห็นได้ชัดเจนจากกลุ่มคนที่มีส่วนสูงมาตรฐานและผิวไม่ได้ผ่องหรือมีอะไรดูดีดังได้มากเช่นเขา

“บอกว่ามาขอบคุณเธอที่ยอมรับมาออกรายการนี้ หลังไม่ได้มาสสามปีแล้ว”

“ฮะ! นี่มาขอบคุณหรือมาแกล้ง!” คนจะได้รับการขอบคุณอุทานทันที ก่อนจะรีบยิ้มริมฝีปากเพราะที่มงานที่เก็บอุปกรณ์ต่างๆ รอบกายก็สะดุ้ง พลังสบตากันไปมาเงิบๆ

“เจ็ก็บอกแล้วว่าไม่น่ารับมารายการนี้” ว่าแล้วหล่อนก็ถอนหายใจ “เขาจะเลี้ยงอาหารเย็นพวกเราพร้อมที่มงานด้วยนะ เลยต้องรีบเคลียร์ฉาก”

“เจ็...ไม่บอกไปว่าไม่ว่าง มีงานต่อ” เธอบอก ดวงตาที่เบิกกว้างกว่าปกติจ้องหน้าผู้จัดการอย่างจริงจัง แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าและถอนหายใจแรง

“เขาคุยกับปาเกริกแล้ว รายนั้นส่งเสริมสุด แถมจะตามไปกินฟรีด้วยนะ” บอกพลังกลอกตาไปมา พร้อมเอื้อมมือไปตบขาหญิงสาวที่กึ่งตัวนั่งไหล่ตักทันที “อดทนหน่อย นิสัยเสียแต่หน้าตาหล่อ แอม

นิสัยรวยแบบนี้ ก็ให้อภัยเขาลักครั้งนะ แล้วก็ถ้ามีเรื่องกับเขาน่าจะลำบากนะ หนูญา”

“ก็หล่อ แต่เหมือนคนเย็นชาไร้ความรู้สึก หล่อไปก็เท่านั้นอะ...” บ่นแล้วก็ทำปากเบ้กับผู้จัดการ และดูดน้ำสมุนไพรรุ่นแก้วประจำตัวที่ชอบต่อ

“เขาก็ก็น่าเป็นปะวะ เย็นชายังไง แล้วเขาทำรายการวาไรตี้ก็สนุกดีนะ เรตติ้งก็ดีเกือบทุกตอนด้วย” สาวใหญ่เอ่ยบอก “เธอก็ดูอยู่กับพี่เวลาว่างอะ”

“เออจริง แต่บุคลิกเขาไม่น่าทำรายการสนุกๆ ได้เลยนะเจ๊ฝน”

“มองแล้วก็จริงวะ” พอหล่อนหันไปมองก็พยักหน้าตามอย่างเห็นด้วย “ทำไม่รายการสนุกจัง แสดงว่าได้ที่งานดีนะ ช่วยกันส่งเสริมอีกอย่าง เจ๊ว่าทีมพิธีกรก็เข้ากันดีมันเลยสนุกแหละ”

“ทำไมพวกพี่เรียกคุณเขมเขาว่าแวมไพร์อะคะ” เธอพยักหน้ากับผู้จัดการส่วนตัว ก่อนหันเหความสนใจไปหาทีมงานที่อยู่รอบกาย โดยที่ยังปล่อยให้เธอนั่งพักบนโซฟาได้อ้อยู่ ระหว่างพวกเขาเก็บอุปกรณ์อื่นๆ

“ก็...หน้าตาแทบจะไร้อารมณ์ มองสบตาที่ก็ชนลูก บุคลิกก็สุขุมมากๆ ไม่สนิทก็ไม่เล่นหัวด้วยเลย แล้วก็ผิวขาวอร่าสว่างวาบสมกับเป็นลูกครึ่งเกาหลีขนาดนั้นอะคะ สกูลเขาคือ คิม ก็เลยเรียกว่าแวมไพร์คิมกันจนชิน” ทีมงานสาวแต่ใส่สไตล์เหมือนทอมบอยตอบเบาๆ มีคนอื่นพยักหน้าเห็นด้วย

“จริงๆ เริ่มจากเพราะเขากินหอยแครงตอนงานเลี้ยงปีใหม่ของบริษัทเมื่อห้าปีก่อน แล้วเลือดหอยแครงลวกแบบไม่สุกมากมันย่อยลงมูมปากอะครึบ มันเลยเหมือนแวมไพร์เพิ่งดูดเลือด ก็เลยเป็นฉายาเขาไปพอนานวันเข้ายิ่งเข้ากับบุคลิกเขาด้วย” คนหนุ่มเล่าซ้ำๆ จนคนฟังอื่นๆ ก็ขำตาม

“เดินมาแล้ว...”

เสียงที่บอกว่ามาแล้วทำให้ทีมงานหันไปทำงานอย่างว่องไว และหญิงสาวที่นั่งพักผ่อนคลายก็รีบยืดตัวหลังตรงขึ้นทันควัน ก่อนหันไปยื่นกระบอกน้ำให้ผู้จัดการของเธอที่รีบรับและขยับตัวเลี้ยวไปยืนข้างๆ โซฟาแทน เพื่อเปิดทางให้ตาเวมไพร์เดินเข้ามาหาเธอ

“สวัสดิ์ค่ะคุณชม” เสียงใสๆ เอ่ยขึ้นพร้อมพนมมือไหว้ไปทางชายหนุ่มที่หน้าหนึ่งแต่ก็ยกมูมปากยิ้มรับ พร้อมรับไหว้เธอเงียบๆ

“ยังไม่ได้อัปเดทเลยนะคะ” เขาเอ่ยขึ้นเรียบๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มท้าวลึกพร้อมรอยยิ้มมูมปาก ก่อนจะกวาดสายตามองที่ทีมงานรอบตัวหญิงสาวที่คุยกันเมื่อครู่ จนวงแตกรีบหันไปเก็บอุปกรณ์ห่างออกไปทันควัน

คนที่ไม่มีใครโฟนไวลุเลสติดไวัระหว่งบ้นที่กรายการตัวแข็งที่อไปทันที ก่อนจะชายตามองผู้จัดการที่ยืนเม้มริมฝีปากเงียบไปด้วยท่าทางแข็งเป็นหินไม่ต่างกัน และสิ่งที่เธอคิดออกก็คือหัวเราะเบาๆ และขยับตัวลุกขึ้นยืน พร้อมรีบก้าวเท้าออกจากโซฟาไปหาผู้จัดการส่วนตัวอย่างรวดเร็ว

“เจ๊ผ่นช่วยหนูญาติออดไवलุเลสติดไวัระหว่งบ้นที่กรายการที่ลิดะ” ว่าแล้วเธอก็เบิกตาโตใส่ผู้จัดการที่อยู่ตรงหน้า โดยที่ตนเองหันหลังให้กับพ่อเวมไพร์ที่ยังไม่หายไปในไหน มือตนเองก็เอื้อมไปดึงเครื่องส่งสัญญาณออกจากการหนีบไว้กับขอบกระโปรงที่สวม ระหว่างผู้จัดการรีบปลดหัวไมโครโฟนที่หนีบกับสามเหลี่ยมและดึงสายออกไปเบาๆ แต่เร่งรีบกันอย่างมาก “คืนคะหนูญาไปเปลี่ยนชุดและลากลับก่อนนะคะคุณชม”

ชายหนุ่มรีบใช้มือใหญ่ข้างหนึ่งรับสิ่งของที่หญิงสาวจับยึดมาให้ พลางนั่งพับนิคที่เขยอกมือไหว้พร้อมย่อตัวเร็วๆ เพื่อจะหลบหน้าไปกับผู้จัดการส่วนตัว จึงรีบเอ่ยเสียงบอกก่อนข้างดัง “ผมจองร้านอาหารเกาหลีไว้แล้ว ยังไปเจอกันที่นั่นนะคะ” เพราะนัดที่ทีมงานและปาเกริกไว้แล้วด้วย เป็นการขอบคุณที่คุณอนุญาตออบรับมาออกรายการและ

ถ่ายโปรโมตสินค้าให้ครับ”

“เอ่อ...ค่ะ” เธอตอบรับและยิ้มกว้างอย่างเสนอสินค้า ก่อนจะก้าวเท้ายาวๆ ออกจากสตูดิโอไปห้องแต่งตัวทันที

“หิ...” ชายหนุ่มส่งเสียงในลำคอด้วยความขบขัน พลังสวัสดิ์สายตามองทีมงานที่ยิ้มแฉ่งๆ มาหาเงียบๆ ก่อนเขาจะเดินกลับไปยังโต๊ะควบคุมของสตูดิโอนี้ และส่งเครื่องไมโครโฟนไวเลสให้ทีมดูแลรับไป

ปายพนักงานพร้อมภาพถ่ายขนาดใหญ่เกินสองนิ้วและเป็นภาพที่ดูดีมาก ซึ่งห้อยคอของชายหนุ่มอยู่บ่งบอกชื่อและตำแหน่งชัดเจน เขมกร คิม หัวหน้าฝ่ายวางแผนงานและโปรดิวเซอร์ ยิ่งทำให้เขาโดดเด่นกว่าปกติยามที่เธอนึกถึง ตอนที่เขาก้าวเข้ามาใกล้จนสายตาเธอมองเห็นป้ายประจำตัว แต่ก็อดทำปากงูไม่ได้เพราะบุคลิกหนึ่งขริ่มและเหมือนแวมไพร์อย่างฉายาที่ได้รับ แถมเขาก็ไม่ปฏิเสธหรือต่อว่าอะไรพูดหนึ่งๆ ว่าได้ยินคำนิทาผ่านไวเลสก็ยิ่งทำให้เธอไม่ค่อยชอบใจเท่าไร

“คิดอะไรอยู่หนูญา”

“ทำไมป่าเกริกต้องเกรงใจคุณเขมอะเจ๊ฝน”

คนได้ฟังคำถามถลิ่งตามองอีกฝ่ายที่กำลังให้ช่างทำผมปลดก๊ีบดำบนศีรษะเพื่อปล่อยผมลง “เขาก็ที่น่ากลัวปะ แวมไพร์ของทุกคนในบริษัทนะเว้ย”

“ใช่ค่ะ หล่ออย่างกับเทพบุตร แต่นิสัยหนึ่งขริ่มสุดๆ” ช่างทำผมสาวประเภทสองเล่าเสริมทันที “ตอนแรกพวกเรากรี๊ดเขาแหละ ลูกครึ่งเกาหลี แถมหน้าตารูปร่างเด่นเป็นสง่าขนาดนั้น ทำงานเก่งและแก้ไขสถานการณ์ไว แต่ทำงานนานไปก็เฉยๆ เพราะเขาก็หนึ่งสมฉายาที่ได้มา และดูมากเวลางานไม่ได้ตามแผนที่ประชุมกันไว้ ขนาดพวกเราอยู่เบื้องหลังทำผมแต่งหน้าหาเสื้อผ้ายังโดนลูกหลง”

“เป็นคนชอบความสมบูรณ์แบบลึน่ะค่ะ” หญิงสาวเอ่ยขึ้น ระหว่าง

เส้นผมสีน้ำตาลไหม้เงางามถูกปลดออกจากการมัดรวบและทำช่อ
เรียบร้อย ซึ่งกำลังได้รับการหืออย่างอ่อนโยน

“ใช่ค่ะ แต่นี่นานมากแล้วนะคะที่เข้าไม่มาดูถ่ายรายการ คงดีใจ
ที่หนูญารับมาออก”

“กระแสะละครตีมันังคะ จบไปแล้วก็ยังมีคนพูดถึง แล้วก็ทำคลิป
เลียนแบบกัน” เธอออกด้วยรอยยิ้มผ่านกระจก “ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรเลยคะ น่ารักไม่เปลี่ยนเลย” หล่อนตอบรับเมื่อทำหน้าที่
เรียบร้อยก็ได้รับการยกมือไหว้ขอบคุณเสมอ “เป็นนางเอกดังแล้วก็
น่ารักแบบนี้ ไม่แปลกใจที่แฟนคลับมากขึ้น ขอให้โชคดีนะคะ เจอกัน
ที่งานเลี้ยงค่ะ”

“ขอบคุณค่ะพี่ลูกไก่” เธอตอบรับและโบกมือลาพร้อมเรียกขาน
อีกฝ่ายจนเจ้าตัวยิ้มแป้น

“ท หนูญาขอบคุณเข้มเขารี่” ฝนทิพย์ ซึ่งเป็นผู้จัดการส่วนตัว
เอ่ยถามระหว่างเดินออกจากห้องแต่งตัวมาตามทางเดินเพื่อออกจาก
ประตูอาคารของสตูดิโอ แล้วสังเกตเห็นหญิงสาวถามเรื่องของชายหนุ่ม
ผู้เป็นโปรดิวเซอร์มากมาตั้งแต่ถ่ายทำรายการจบ

“เขาก็หล่อแปลกๆ ดีนะคะ” เธอตอบยิ้มๆ พลางกลอกตาครุ่นคิด
นิดหน่อย “แล้วก็ตอนไม่ได้ปิดไวเลสเรานินทาเขาแหละนะ เขาเดินมา
บอกตรงๆ ไม่ได้ดูโกรธหรือเคืองด้วย เขาก็เป็นคนเปิดเผยดี แต่
หนูญาไม่ได้ชอบเขาแบบนั้นนะ มันเร็วไปนะคะ เพิ่งเจอเขาแบบใกล้ๆ
วันนี้เอง ก็แค่รู้สึกว่าเขาเท่สมฉายาแวมไพร์ดี”

“แล้วถ้าเขาจีบล่ะ ดูเขาก็สนใจหนูญาอยู่นะ มาดูถ่ายทำเองด้วย
เป็นหัวหน้างานแล้ว แล้วรายการสัมภาษณ์นี้โปรดิวเซอร์ก็ไม่ได้ต้องลงมา
ที่กองถ่ายตลอดด้วย แต่ก็ลงมาหา” หล่อนแหย่ด้วยรอยยิ้มสนุกสนาน

“เจ้ฝน...ซงไวไปปะ ก็บอกว่าเพิ่งเจอกันจิงๆ วันนี้เอง” เธอว่า

กลัวฉันจนอีกฝ่ายก็หัวเราะตาม “แต่ถ้าเขามาจีบก็ดูก่อนนะ แวมไพร์
นำกลัวออก”

“อือ...แล้วเธอก็กำลังรุ่งด้วย มีข่าวเรื่องแฟนตอนนี้บ้าง” ว่าแล้ว
หล่อนก็ยิ้มเล็กน้อยกับคนที่พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ พอดีกับเดินออกมา
ถึงด้านนอกอาคารเรียบบร้อย ก่อนที่มือไปที่รถตู้คันคันตาซึ่งจอดอยู่ที่เดิม

“หนูญาว่ามีแฟนก็ยุ่งยากอะเจี๊ยน ยุคสื่อชอบเล่นข่าวเรื่อง
รักๆ ใคร่ๆ แทนที่จะดูผลงานและมีมือการแสดงหรือการทำงานของ
ดารา ไม่มีแฟนน่าจะดีสุด ตอนนี้หนูญาเปลี่ยนใจซะแล้ว เต๋ยวเอาไว้
สามสิบสองแล้วหนูญายังไม่มีแฟนเจี๊ยเป็นห่วงนะ” เธอบอกแล้ว
หัวเราะคิกคัก ระหว่างก้าวขึ้นไปนั่งบนรถตู้กับผู้จัดการที่ก็พยักหน้า
หัวเราะตาม โดยคนขับรถก็หันมามือรับ ก่อนจะออกรถไปตามที่ผู้จัดการ
เธอบอกกล่าวไป

คำพูดของญาติสาวก่อนขึ้นรถตู้ของเธอไปทำให้เขมกรที่ออกมา
ยืนสูบบุหรี่อยู่ด้านหน้าลานจอดรถของสตูดิโอกว้างขวาง ซึ่งมีมุกพัก
ให้สิงห์พ่นควันมาใช้สอยยกยิ้มมุกปากอย่างชอบใจ เขาเตะตาหญิงสาว
คนนี้อย่างนานปีฝีมือการแสดงของเธอก็เข้าขั้นยอดเยี่ยม ก่อนเป็น
นางเอกก็เป็นนางรองที่ขโมยซีนมาแล้ว จนได้โฆษณาสินค้าและถ่ายแบบ
มากมาย ส่งผลให้ช่องต้นสังกัดส่งเสริมมากขึ้น แถมนิสัยของเธอ
ก็สดใสร่าเริงเป็นธรรมชาติ ไม่เหมือนนักแสดงสาวคนอื่นที่ค่อนข้าง
ปรุงแต่งและมีจริตเกินจริง มารยาทก็ดูดีอ่อนน้อมน่ารัก ยิ่งเสริมให้
ใบหน้าอ่อนหวาน รูปร่างเพรียวบางสวยยิ่งขึ้นไปมาก และการตอบรับ
มารายการในเครือบริษัทที่เขทำงานอยู่ จึงทำให้เขาอยากมาเจอด้วยตนเอง

“คุณหนูญา...น่าสนใจจริงๆ ด้วยสินะ” พึมพำกับตนเองแล้วเขา
ก็ทิ้งก้นบุหรี่ลงบนถังทรายและเดินกลับเข้าสตูดิโอเพื่อให้ทีมงานอย่าลืม
นัดหมายและติดตามกันไปทำงานเลี้ยง

หืออาหารเกาหลีที่เขมรจองไว้อยู่ชั้นล่างของโรงแรมใหญ่ ย่านที่กลุ่มนักท่องเที่ยวเกาหลีชอบมาพัก ทำให้ได้รับความนิยมมากพอสมควร ทางร้านมีทั้งอาหารเกาหลีแบบเมนูเซตหรือสั่งแยก รับประทานกับข้าวสวยได้ปกติ และยังมีชุดหมูหรือเนื้อปิ้งย่างครบครัน หลากหลายชนิดให้เลือก ซึ่งสมาชิกในที่มของรายการดังกล่าวเลือกที่จะเปิดเตาปิ้งย่างกันอย่างพร้อมเพรียง แถมยังสั่งเหล้าเบียร์กันไม่ยั้ง เพราะการถ่ายทำรายการครั้งนี้เป็นวันศุกร์ ซึ่งวันรุ่งขึ้นทีมงานส่วนใหญ่ก็หยุดงานกันด้วย ทำให้โปรดิวเซอร์ใหญ่ผู้จัดเลี้ยงอนุญาตและดื่มเบียร์ด้วยเช่นกัน

โต๊ะกลมขนาดใหญ่ของทางร้านมีอยู่สามโต๊ะ โดยตอนนี้โต๊ะด้านในสุดญาติาวินั่งร่วมอยู่กับเจ้าภาพของงานเลี้ยงนี้ และมีผู้จัดการส่วนตัวพร้อมเกริกเจ้าของเอเยนซีที่ต้นสังกัดของเธอร่วมนั่งอยู่ด้วย พร้อมทั้งทีมงานรุ่นใหญ่กับพิธีกรของรายการที่สนิทคุ้นเคยในวงการอีกสามคน

หญิงสาวยิ้มค้างมองคนนั้นคนนั้นสนทนากันไป เมื่อกลายเป็นว่าเธอกับชายหนุ่มลูกครึ่งเกาหลีคนดังในวันนั้นนั่งใกล้กันแค่นี้ เธอจึงได้กลิ่นกายของเขาชัดเจน น้ำหอมที่ไม่ฉุนและมีกลิ่นคล้ายเมนทอลเย็นๆ ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าคือกลิ่นน้ำหอมหรือน้ำมันใส่ผมของเขากันแน่ แต่ที่เธอแน่ใจมากๆ ก็คือ เขาเป็นชายหนุ่มสำอาง เป็นแฟนนิสตัฟฟอดตัว

“คุณหนูมารับละครเรื่องใหม่เลยหรือเปล่าครับ” เสียงทุ่มหัวเอ่ยถามทำให้เธอสะดุ้งเล็กน้อยระหว่างกำลังจะเอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำขึ้นมาจิบ เธอเหลือวมายิ้มเล็กน้อยพลางส่ายหน้า

“ยังไม่ได้รับค่ะ ขอพักอีกหน่อย ตอนนี้มีพวกรางานโฆษณาออกกรรายการแหละค่ะ” เธอตอบเขาตามจริงและยิ้มให้พลางสบตา กับเขานิดหน่อย หลังจากเมื่อครู่ก็ถ่ายภาพร่วมเฟรมกันไปหลายภาพ ซึ่งหลายคนในงานเลี้ยงนี้ก็อัปเดตภาพลงอินสตาแกรมกันอย่างคึกคัก

“หนูญาจะอัปรูปลงไอจีไหม” ฝนทิพย์เอ่ยถามดาราสาวที่ตนเอง

ดูแล “เลิกดส่งรูปไปที่ไลน์ให้แล้วนะ”

“อ้อ...ลงก็ได้ นานๆ ได้ปาร์ตี้ที่เนอะ เจ๊ฝนก็อับด้วยเลยนะ”
เธอบอกยิ้มๆ โดยที่อีกฝ่ายก็พยักหน้ารับอย่างพอใจ

“เขมไม่เห็นติดต่อชวนหนูญาไปออกรายการเกมวิ้งเลย” เสียงดัง
จากเกริกทำให้ชายหนุ่มกับหญิงสาวหันมอง “หรือกลัวหนูญาไม่สนุก
จริงๆ เขาตกลงอยู่นะ ตกแบบไม่ค่อยตกลงอะ”

เขมกรหัวเราะในลำคอเมื่อได้รับการนำเสนอดาราสาวในสังกัดของ
เกริกออกมาแบบนี้ แต่พอเหลียวมองเจ้าตัว ก็พบว่าเธอกำลังนั่งปากเบ้
กลอกตามองบน และลอบถอนหายใจ จนเขานึกขึ้นเหลือเกิน

“ป่าตกลงตายอะ เล่นมุกบางทีก็ไม่ฮาพาเพื่อนเครียดอีก” คนโดน
แซวส่งเสียง ทำปากยื่นจนคนรอบวงพากันหัวเราะ ไม่เว้นชายหนุ่ม
มาดหนึ่งข้างกายเธอ “ฆ่าด้วยเหอคะคุณเขม งั้นเชิญมาสิคะ เดี่ยว
หนูญาไปเล่นเกมให้ดู”

“เอ๊าๆ ยู่ขึ้นด้วยเว้ยเรา ยายหนูญา” เสียงเฮฮากลั่นขึ้นจาก
ดาราสาวที่ผันมาเป็นพิธีกรอย่างคซาเอ่ยขึ้น จนคนอื่นหัวเราะตาม

“หนูญาที่ไม่ได้ไม่กล้าไปเล่นเกมหรือออกกาวไรต์สักหน่อยนี่นา
พี่ซ่าง” เธอบอกแล้วทำปากงู “เนี่ยๆ คุณเขมให้หนูญาไปออกกับพี่ซ่าง
แล้วก็พี่อ้อยก็ได้”

“เอ๊า...ฉันต้องไปด้วยจ้ะ” องค์กรสาวงามวัยสี่สิบกว่าๆ ที่เป็น
ดาราสาวและพิธีกรตั้งใจตะเกียบคิบบนได้อย่างค้ำก้นคว้น จนเสียงหัวเราะ
ทำให้หล่อนถอนหายใจ “แต่จริงนะ พวกเรายังไม่เคยไปรายการ
‘วิ้งกันเหอะ’ เลย”

“นี่เหมือนผมกำลังโดนล้อขี้เรื่องแซกรับเชิญเลยนะครับ”
เขมกรเอ่ยกลั่นเล็กน้อย พลังยกยิ้มชนิดหนอยก่อนยกแก้วเบียร์
ขึ้นจิบไปอีกใหญ่ และเขาก็เหลือบไปสบตากลมโตสีนิลของคนข้างกาย
ที่มองนิ่งอยู่ “อยากไปจริงๆ เหอครับ หรือแค่ประชดป่าเกริกเขา”

ญาติทำปากกู่ใส่เขาอีกรอบ แล้วทำท่าครุ่นคิดและตัวต๋อยตา
ค้อนไปหากรีก จนเขาก็หัวเราะและยกไหล่มาให้ ก่อนจะหันมองแฟนพิพีย
ผู้จัดการส่วนตัวที่หัวเราะคิกคักอยู่ใกล้ๆ

“คุณเขมต้องส่งแผนเกมมาก่อนนะคะ เจ้จะได้ดูว่าหนูญาเขาเล่น
อะไรได้ขนาดไหน จริงๆ นางออกกำลังกายแต่ก็ไม่ได้แข็งแรงอะไรนัก
ถ้าเล่นอะไรเหนื่อยๆ กลัวจะหอบอีก” แฟนพิพียเอ่ยขึ้นอย่างรู้ใจว่า
เหมือนแม่ดาราสาวของหล่อนก็สนใจชายหนุ่มอยู่บ้าง

“เป็นหอบหรือครับ” ฟังแล้วเขาก็ถามกลับทันควัน

“ค่ะ แต่ว่าไม่ได้รุนแรงเหมือนตอนเด็กๆ มานานหลายสิบปีแล้ว
หนูญาย้วยน้ำหนักนะค่ะ ปอดเลยดีขึ้นเยอะ” เธอบอกตามตรงแล้วคืบหมำย
ที่ผู้จัดการตัดให้เข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ทันที

“งั้นเอาเป็นธัมคนดั่งในกระเส็กดีนะครับ คุณหนูญาก็ดั่งไม่ตก
หลังละครจบไป ส่วนพี่ช่างกับพี่อ้อยก็ได้งานเพิ่มอีกรายการกันด้วยนี่
แล้วเดี๋ยวผมคุยกับทีมงานอีกที่ว่าดารารับเชิญเป็นสามคนหรือเพิ่ม
ใครอีกคนใหม่” เขาคิดขึ้นได้ทันทีจนคนอื่นๆ ฟังกันตาโต “เพราะว่า
รายการนี้เราซื้อลิขสิทธิ์มาทำ ถึงได้สิทธิ์ขาดในการสร้างสรรค์ แต่ก็ต้องมี
มีธัมแต่ละวีคที่ออกอากาศ”

“ทำไม่คิดได้ไวจัง นี่ขนาดคุยกันเล่นๆ นะเขม”

“ผมชอบทำงานแหละ ไม่ทำงานก็ไม่มีเงินสิ” ชายหนุ่มตอบคชา
พลางยิ้ม คนฟังทุกคนพยักหน้าตาม ก่อนจะเหลียวมองหญิงสาว
ข้างกายที่หันไปคุยกับผู้จัดการของเธอ

“เหมือนเขมมองหนูญาบ่อยนะ” กรีกที่นั่งข้างโปรดิเวเซอร์หนุ่ม
โน้มตัวไปกระซิบเบาๆ จนอีกฝ่ายเหลือบสายตามองนิ่งๆ ทำให้เขา
ยิ้มมุมปาก “หนูญาโสดสนิท ถ้าจะจีบก็จริงจิงด้วย เพราะเป็นเด็กดี
จริงๆ ไม่ได้เสแสร้งใดๆ”

“หี...ครับ” เขาส่งเสียงในลำคอก่อนจะตอบไปเรียบๆ ฟังแล้ว

ก็ไม่ได้ปฏิเสธหรือตอบรับ แต่เขาแน่ใจเลยว่าสบตากับเจ้าของเอเยนซี แล้วก็เข้าใจกันว่าเขาเอาจริง

ญาตาวีออกมาเข้าห้องน้ำหลังรับประทานอาหารปิ้งย่างสไตล์เกาหลี ไปมากมายจนเธอคิดว่าในห้องของเธอมิเน็ลล์ตัวเกินสองกิโลกรัม แน่นนอน แถมซดโซจูหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีชื่อของเกาหลีรสชาติ โยเกิร์ตเข้าไปเกือบสองขวด เพราะรสหวานดื่มง่าย จนตอนนี้มีน้ตึระะมากกว่าปกติ แต่ก็ยังคุมสติได้อย่างดี เพราะเธอเองก็ไม่ใช่ไม่เคยดื่ม พอทำธุระและออกมาล้างมือล้างหน้าเรียบร้อยแล้ว เธอก็ไม่คิดว่า พอออกมาถึงด้านหน้าประตูห้องสุขาจะพบกับร่างสูงโปร่งที่ยืนกอดดอก รอยู๋

“รออนุญาเหรอคะ” ถามไปอย่างไม่แน่ใจ เพราะเขมกรยีนกอดอก ฟิงสะโพกกับผนังอีกด้านที่เป็นประตูห้องสุขาชาย และหันมาทาง ห้องสุขาหญิง และเขาก็พยักหน้ารับเงิบๆ พลางเอื้อมมือใหญ่ออกมา หาทรงหน้าเธอ เธอได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองมือใหญ่และใบหน้า หล่อเหลาของเขาสลับกัน

“ผมออกมาแล้วเห็นคุณเดินโซเซเข้าห้องน้ำไปก่อนเมื่อกี้ ผมเลย ยืนรอยู๋” บอกแล้วเขาก็ก้าวไปหาหญิงสาวใกล้ขึ้นและถือวิสาสะเอื้อมมือ ไปจับมือเรียวทันที เธอมองมือที่ถูกกุมไว้ และเงยหน้ามองเขาตาโต ทำให้เขาถึงกับหลุดขำ “ตาจะถลนออกมาแล้วนะครับ”

“เราไม่ได้สนิทกันจนต้องมาช่วยจับมือพาเดินปะคะ” เธอว่า พร้อมพยายามจะดึงมือออก แต่เขาก็กุมไว้แน่นขึ้น แต่ก็ไม่ได้เจ็บอะไร จนเธอขมวดคิ้วและมองค้อนเขา

“ผม...สนใจคุณหนูญานะ อยากจีบ เปิดโอกาสได้ไหมครับ” คนที่ไม่เคยจีบใครเอ่ยออกไปโต้งๆ อย่างที่พยายามควบคุมน้ำเสียง และสติ เขาสนใจเธอจริงๆ สนใจเพราะความสดใสและรอยยิ้มที่มีให้

ทุกคน ไม่เหมือนตาราบางคนที่หน้าก็อึกอย่าง หลังก็อึกอย่าง

“ฮะ!” อุทานตกใจอ้าปากตาค้าง “หนูญาเมาเธอ ไม่ได้มาขนาดนี้นะ โอ้ย!”

“เจ็บ...ก็ไม่ได้พื้นนะครับ” เขากุมมือเธอแน่นขึ้นจนเธอร้องอุทานก่อนจะยกยิ้มมุมปากสบตากลมโตที่มองมาเขาตุๆ “ไม่ได้ฉวยโอกาสนะครับ แค่อยากจับมือพาคุณเดินให้ดีๆ ไปส่งที่โต๊ะ เพราะคุณน่าจะมึนโซจูมาก แล้วเดี๋ยวจะจับแล้วกันนะครับ”

หญิงสาวมึนงงไปหมด ไม่ว่าจะจากเหล่าเกาหลีหรือการเดินทางจับอย่างรวดเร็วของชายหนุ่ม ที่ไม่ให้เธอได้ตั้งตัวเตรียมใจใดๆ เลย ลักนิต ระหว่างเดินออกไปยังห้องอาหารโดยมีมือใหญ่ให้จับกุมไว้หลวมๆ พอให้เธอมีหลักยึดไม่เซซวน ก่อนจะมีสายตาของสมาชิกในห้องอาหารมองมาอย่างแปลกใจ และเธอก็ได้รับการช่วยเหลือทันที

“อ้าว! เมาหรือหนูญา พี่ก็คิดว่าเราโอเคเลยไม่ได้ตามไป” ฝนทิพย์ส่งเสียงลั่นอย่างแปลกใจที่ตาราสาวที่เธอดูแลได้รับการเกาะกุมมือพาเดินกลับมา

“มีนหัวนะคะ เจอคุณเหมออกมาพอดี เขาเลยช่วยพาเดินกลับมา” เธอตอบยิ้มๆ ก่อนจะขยับกายตามเข้าไปทรุดกายนั่งกันที่เดิม และได้รับกระดาศทิชชูเปียกจากผู้จัดการที่นำมาเช็ดหน้าให้เธออีกรอบ “ขอบคุณค่ะเจ้ฝน หนูญาโอเคขึ้นแล้ว”

“คุณเหมไม่เมาเลย คนอื่นหน้าแดงเมาแอกันไปแล้ว” ฝนทิพย์ยกยิ้มบอกด้วยอาการขบขันเล็กน้อย เมื่อมองรอบด้านที่มงานก็เริ่มเสียงดังกว่าปกติ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรต่อ เพราะอาหารบนโต๊ะยังไม่หมด

หญิงสาวรับรู้ได้ว่าชายหนุ่มที่นั่งข้างเธอขยับมาใกล้ขึ้นมาก ใกล้จนเธอได้ไอบู๋นจากร่างกายของเขาอย่างสัมผัสได้ “เป็นแวมไพร์ทำไมตัวร้อนจัง”

“หือ...” เขาได้ยินเสียงพิมพ์พาดจนได้แต่อุทานเบาๆ ก็มมองดูคนหน้าแดงกว่าปกติด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ และอาจจะเรื่องที่เขาบอกจะจับด้วย พลังยิ้มมุมปากอย่างชอบใจอาการของเธอก็เหมือนซัดเซินอยู่มากที่สุดทีเดียว

“หนูญากลับบ้านใหม่ หน้าแดงแล้ว” ฝนทิพย์เอ่ยขึ้นเมื่อหญิงสาวเหมือนจะเมาได้ไปอีก เพราะพอกลับจากห้องน้ำก็ซัดโซจูไปอีกสามสี่เป๊ก

“กลับก่อนได้นะคะ ไม่ว่าจะกันนะ” เธอหันไปมองรอบโต๊ะ ซึ่งทุกคนก็ดูจะมึนๆ กันด้วย

“ได้สิครับ” เขมกรตอบยิ้มๆ คนอื่นๆ ก็พยักหน้าตอบรับและยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นเพื่อชนเป็นรอบสุดท้าย หญิงสาวจึงชนแก้วและดื่มหมดเป๊กด้วยอีกครั้ง

“กลับก่อนนะคะทุกคน และก็ขอบคุณสำหรับปาร์ตี้ค่ะคุณเขม” ญาติสาวลุกขึ้นยืนโดยโอบกอดแขนของฝนทิพย์เป็นหลัก พลังส่งเสียงใสแจ้วพร้อมโบกมือข้างหนึ่งไปมารอบร้านอาหารให้ทีมงาน ทีมงานก็ตอบรับและยกแก้วให้เธอเช่นกัน ก่อนเธอจะหันไปก้มตัวให้ชายหนุ่มข้างกายที่ลูกลมายืนมองนั่งอยู่

“ครับ เตี่ยผมเดินไปส่ง” เขมกรไม่ได้รอให้ใครอนุญาต เขาจับมือเรียวยาวประคองไว้เมื่อเธอเซระหว่างเดินออกจากโต๊ะ เธอมีท่าทางจะผละห่าง แต่ก็คงจะมีนศึรชะจนหนึ่งไป

ฝนทิพย์ดื่มเบียร์ไปเพียงแก้วเดียวเพราะหล่อนต้องขับรถไปส่งหญิงสาวที่บ้าน ด้วยเกริกก็ให้คนขับรถตู้ได้เข้าไปดื่มกินร่วมกัน และส่งกุญแจรถยนต์ SUV ของตัวเขามาให้ใช้ในคืนนี้ หล่อนสังเกตเห็นว่ามีอะไรผิดแผกไปจากสองหนุ่มสาวที่ดูจะจับมือกันง่ายตายนัก

“ผมจับคุณหนูญาของเจ้ฝนได้ใช่ไหม” คำถามที่ดังขึ้นเมื่อประตูรถเปิดและเขาพาหญิงสาวขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างคนขับแล้วตั้งขึ้น

ทั้งคนถูกถามตรงๆ และคนกลางที่นั่งมีนอยู่ตาโตมองเขาหนึ่ง “ผมก็ไม่ได้คบใครมานานแล้ว อีกอย่างเห็นว่าคุณหนูญาโสด ไม่ได้คุยหรือมีข่าวกับดาราชายคนไหน ผมอยากทำความรู้จักในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง”

“คุณเขมนี่แมนมากจริงๆ เลยค่ะ” ฝนทิพย์เอ่ยขึ้นด้วยท่าทางจริงจัง แต่ก็ยิ้มในหน้ากับสิ่งที่เขาแสดงออกชัดเจนและตรงไปตรงมา “เจ้เปิดทางให้จีบ แต่มันต้องเป็นความลับไปก่อน จนกว่าทุกอย่างจะลงตัว และทั้งคุณกับหนูญารู้สึกอยากจะคบหากันต่อไปจริงๆ เจ้ไม่ยอมให้หนูญามีข่าวเสียๆ หายๆ หรือโดนสื่อตามถามแต่เรื่องรักๆ ใคร่ๆ นะคะ”

“ครับ ผมเข้าใจ” ตอบรับแล้วเขาก็ยกยิ้ม หันไปยิ้มกับคนที่นั่งหน้าเหวออยู่ที่เบาะในรถ ซึ่งเปิดประตูค้างไว้ “กลับบ้านปลอดภัยนอนหลับฝันดีนะคะรับอนุญาต”

“คะ? อ้อ...ฝันดีค่ะ” เธอขุ่นงกับเรื่องที่กำลังโดนพ่อบุ๊มแวมไปไรส์โตร์เกาหลิจีบอย่างเปิดเผยตัว และยังมีเม็มาเล็กน้อย จึงตอบกลับไปอย่างตะกุกตะกัก แต่ก็ยิ้มแป้นเล่นส่งให้เขา พอเขาปิดับประตูให้ก็โบกมือให้เธอกับฝนทิพย์เสียด้วย

“เจ้...แวมไปไร้จะจับอนุญาตกินเลือดใหม่” ญาตาวีส่งเสียงตื่นเต้นพร้อมยกมือบีบแก้มตนเองทั้งสองข้าง

ฝนทิพย์หัวเราะร่วนเมื่อสตาร์ตรถแล้ว พลางโบกมือให้ชายหนุ่มสุดหล่อที่หล่อแล้วยังหลงใหลหน้าและรูปร่างราวถูกปั้นแต่งมาอย่างดีก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนรถออกจากลานจอดรถหน้าโรงแรมไปตามทางเห็นร่างสูงโปร่งผ่านกระจกหลังมองมาและค่อยเดินกลับเข้าไปด้านในหล่อนก็นึกปลื้มเขาขึ้นมาอีกมากโข

“เจ้เซียร์ให้คบคนนี้ การงานดี นิสัยโอเคตรงไปตรงมา ให้เกียรติด้วย ไม่ได้ฉวยโอกาสอะไร ดูห่วงใยเรามากด้วยอนุญาต” หล่อนบอกสรรพคุณมากมายที่คิดขึ้นได้ และปิดท้ายที่หล่อนคิดว่าเด็ดให้อีกฝ่าย

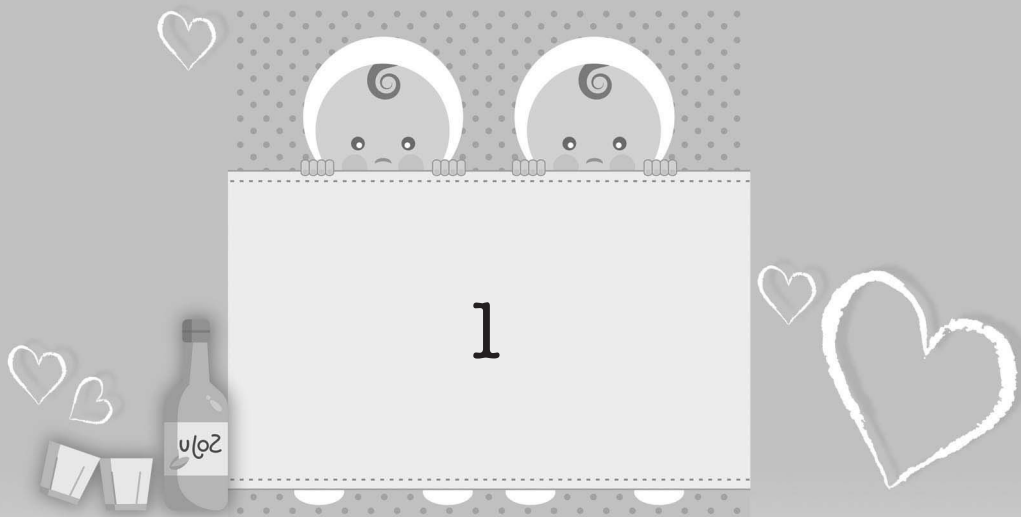
เข้าใจ “แถมนี้ล้วยรวย มันดีสุดแล้ว”

“อือ...ก็โอเค” หญิงสาวตอบก่อนจะยิ้มและหัวเราะ ยกสองมือมาแนบสองแก้มทำเหมือนดอกไม้บาน จนอีกฝ่ายอุทานตกใจ “หนูญาจะมีแฟนเป็นโอปโปเกาหลี อีอิ ซารางอะเซโย...คัมซามิดา...”

“มาแล้วแหละเรา นอนหลับไปเลยเหอะ ถึงบ้านเจ็บลูกเอง นอนไปเลยตัวแสบ” บ่นแล้วหล่อนก็ขับรถต่อด้วยรอยยิ้มขบขัน ไม่ต่างจากคนเมาที่หัวเราะคิกคักอยู่ที่เบาะข้างกัน ไม่นานก็หลับตาเงียบไปตลอดทาง

ญาติาวีมีความสุขและรู้สึกดีที่มีชายหนุ่มภูมิฐานกล้าเข้ามาจับด้วยความตรงไปตรงมา ทว่าวันข้างหน้าเธอคงไม่อาจคาดเดาได้ว่าการคบหากับเขมกรจะนำพาให้ชีวิตเธอพลิกอีกครั้งใหญ่เกินตั้งรับหัน...

“อี...ปาดหัว”

ความคิดแรกหลังลืมตาตื่นในวันรุ่งขึ้นที่ไม่มีงานใดๆ ของญาติสาวคืออาการเมาค้าง เธอคงดื่มโซจูมากเกินไป เพราะหลังจากกลับจากห้องน้ำ เธอก็นั่งร่วมโต๊ะรับประทานเบียร์อย่างอยู่อีกพักใหญ่ และยกแก้วเบียร์ขึ้นชดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รสหวานอร่อยลงคอเรื่อยๆ ด้วยความที่มันดื่มง่ายจนไม่รู้ว่าตนเองจะมีอาการแบบนี้

หญิงสาวงัวเงียงหนึ่งซัดสมาธิอยู่กลางเตียงด้วยสภาพใบหน้าและเส้นผมยุ่งเหยิงหมดสภาพนางเอกสาวสวยสดใสมาตุคุณหนูอย่างการเรียกขาน พอเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลแขวนผนังก็พบว่าใกล้เวลาเที่ยงวันแล้ว พอก้มมองตนเองก็อยู่ในชุดนอน จึงนึกได้ว่าเมื่อคืนแฟนทิพย์ช่วยพยุงเธอขึ้นมานอนห้องและช่วยเธอล้างเครื่องสำอางกับคอยดูเธออาบน้ำเข้านอนก่อนผู้จัดการใจดีของเธอจะกลับออกไป

“ไม่ควรดื่มโซจูเกินหนึ่งขวด” พี่มพำแล้วเธอก็ย้ายหน้าไปมาเพราะอาการปวดศีรษะที่แสนจี๊ดๆ ข้างขมับ และสะดุ้งเมื่อประตูห้องนอน

เปิดออกโดยไม่ได้เคาะ ซึ่งไม่แตกต่างจากคนที่เปิดเข้ามา

“ขอโทษพี่! นึกว่ายังหลับอยู่ เลยจะเปิดดูว่าอ้วนไหม”

ชายหนุ่มหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับเธอ เพียงแต่เขาสูงและมีใบหน้าที่คมเข้มกว่าเอ่ยพยางค์เดินเข้ามาใกล้เตียงนอนพร้อมถอนหายใจแรงใส่เสียงหนึ่งที เธอเงยหน้ามองน้องชายตาปรือและหาวออกไปส่งผลให้สُرพัฒนาส์ส่ายหน้าหัวเราะในลำคอระหว่างทรุดนั่งที่ขอบเตียงพร้อมส่งหลังมือมาอังหน้าผากเธอ

“แค้ใจจุสองขวดเอง ปวดหัวมากเลยเนี่ย” บ่นแล้วเธอก็ส่ายหน้าอีกรอบ

“เจ้ฝนบอกสี่ขวดนะ ถ้านับรวมๆ แล้วซดกันไปนะ คออ่อนก็ไม่น่าจะซดโซจูไปขนาดนั้นปะ” เขาบ่นพี่สาวอีกหนจนโดนค้อน

“ก็มันรลโยเกิร์ตอะ หวานอร่อยอย่างกับขนม” เธอบอกเสียงอุบิบ แต่ก็ขยับตัวลงไปจากเตียง ก้าวไปทางประตูห้องน้ำอย่างว่องไว “ฝากเก็บที่นอนให้ด้วยนะพัฒนาส์ พี่ปวดจี๋”

“เออๆ อาบน้ำแต่งตัวดีๆ อะ เตี่ยผมลงไปบอกน้ำพรให้อุ่นข้าวต้มให้ จะได้กินยาแก้ปวดแล้วมานอนพักต่อ” เขาบอกอย่างไม่ถือสาอะไร มือก็จับผ้าห่มสะบัดและปัดไปกับที่นอน ก่อนจะใช้คลุมไว้ลวกๆ แต่ก็รีบรื้อยดี และเดินไปเปิดหน้าต่างกับประตูกระจกของระเบียงห้องนอนออกเพื่อให้อากาศถ่ายเท ก่อนปิดเครื่องปรับอากาศแล้วออกจากห้องพี่สาวไป

ดวง ตาลี่นิลกลมโตจ้องมองกรอบรูปหลากหลายขนาดที่จัดวางเรียงไว้ด้านบนชั้นหนังสือติดผนังห้องนอนมุมหนึ่ง หลังเธอแต่งตัวเรียบร้อยและก้าวออกมา ก็พบว่าน้องชายจัดเตียง ปิดเครื่องปรับอากาศ และเปิดหน้าต่างกระจกออกให้เรียบร้อยแล้ว พอมองดูก็ได้แต่บ่นพึมพำกับตนเอง

“ฝุ่นจับมุ้งลวดไว้อาจ เพิ่งล้างไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อนเองนะ”
ญาติาวียนหน้าทำปากขมวดคิ้วมองดูฝุ่นผงที่คงลอยมาตามสายลม
แม้หมู่บ้านจะห่างไกลโรงงานหรือเขตอุตสาหกรรม แต่ก็หนีไม่พ้น
มลพิษทางอากาศที่มาจากควันรถยนต์หรือฝุ่นละอองไปได้ นึกแล้ว
ก็พลีจมนบ่นอีกรอบก่อนออกจากห้อง “วันนี้ว่าง แต่ซีเกียจ ไร่ค่อย
ล้างตอนว่างๆ แล้วยัง”

ครอบครัวของญาติาวีมีกันอยู่สี่คน แต่ไม่ใช่พ่อแม่ลูกสาวกับ
ลูกชาย ทว่าเป็นครอบครัวที่มีหัวหน้าครอบครัวเป็นแม่มานานปี
มีลูกสาวคนโตคือหญิงสาวที่ตอนนี้เติบโตใหญ่สามารถเป็นเสาหลักของบ้าน
ได้มากที่สุด ส่วนลูกชายคนเล็กคือสุรพัฒน์ ที่เป็นนักร้องแบบตลกแต่ง
ภายใน มีรายได้พออยู่อย่างสบายได้ และดวงพร หรือน้ำพรที่เธอ
กับน้องชายเรียกขานกัน ผู้ทำหน้าที่ดูแลพวกเธอมาตั้งแต่เด็ก พร้อม
ช่วยดูแลทำความสะอาดบ้านด้วย เธอจึงไม่รู้ลึกซึ้งความอบอุ่นหลังจาก
พ่อเสียชีวิตไปด้วยโรคมะเร็งตับ ทว่าทุกคนในบ้านก็ต่างช่วยเหลือกัน
ทำงานบ้านตามที่จะพอทำได้ หากมีเรื่องใหญ่โต เช่น หลังคารั่ว
กระจกร้าว ต้นไม้ใหญ่ควรตัดแต่ง ก็ต้องติดต่อเรียกช่างมาช่วยตาม
เหตุจำเป็นกันไป

“เมาค้างหรือไ้เรา”

เสียงทักถามจากแม่ดังขึ้นเมื่อญาติาวีลงบันไดมาถึงโถงนั่งเล่น
กลางบ้านหลังใหญ่ของหมู่บ้านระดับพรีเมียมที่เธอกู้ซื้อและเข้ามาอยู่กับ
สมาชิกในครอบครัวกว่าเจ็ดปีแล้ว ทำให้เธอพยักหน้ารับ

“แม่เจอเจ๊ฝนเมื่อคืนหรือ” เธอถามคนที่ส่ายหน้าถอนหายใจ
และเดินไปกอดแขนผู้เป็นแม่หลวมๆ ระหว่างเดินไปนั่งที่โต๊ะกลมสำหรับ
รับประทานอาหารอีกส่วนของบ้านที่หลังเคาน์เตอร์ครัวฝรั่ง สาวใหญ่
ทำทางใจดีกำลังตักข้าวต้มใส่ชามอยู่

“ก็เจอกันหมด ตาพัฒน์ไปช่วยจะอุ้มเราลงจากรถ แต่เราก็ไ้วยวาย

จะเดินเอง จนหน่องกับเจ้เขาต้องคอยพยุงไม่ให้หกล้มตกบันได” ญาณีเล่าเรื่องเมื่อคืนให้ลูกสาวฟังพลางสายหน้า ขณะที่เจ้าตัวหัวเราะแหยๆ “แม่ว่าอย่ากินมันอีกเลยโซจูเนี่ย ในตู้เย็นที่ซื้อมาเซ่ไว้ก็เอาไปเจ้ฝนไปก็ได้ เมากว่าเบียร์อีกมั้ง”

“เอ้า! จะให้ทำไม ก็กินที่บ้านเวลาว่างๆ มันอร่อยอะแม่...เมื่อก่อนเจอร์สใหม่ไง ต้มคล่องคอเลยเปลวไป” เธอส่งเสียงเบาๆ ก่อนจะยิ้มแป้นให้ดวงพรที่ยกถาดที่มีซามซั่วต้ม กาแฟดำ และน้ำดื่มมาเสิร์ฟให้ “ขอบคุณคะน้ำพร”

“คุณญาณีรู้แล้วด้วยว่าคุณหนูญาจะมีแฟน” ดวงพรแซวจนคนกลางลำลักกาแฟเล็กน้อย ทำให้หล่อนต้องรีบดึงกระดาษทิชชูส่งให้ ส่วนอีกฝ่ายก็ถอนหายใจอึกรอบ

“แฟนอะไร เขาแค่จะจีบ...” เธอว่าเสียงสูง ก่อนจะหันเหเปลี่ยนเรื่อง “แล้วกินข้าวเที่ยงกันแล้วเหอ”

“ยังไม่หิว”

“เดี๋ยวโรครกระเพาะก็กำเริบอีกอะแม่”

“แม่กินนั่นกินนี่กับน้ำพรเข้าไป ไม่เป็นไรหรอกนะ...เอาเรื่องนี้ก่อนแม่เคยเห็นหรือเคยเจอไหม คนชื่อคุณแซมอะไรเนี่ย” ถ้ามแล้วหล่อนก็นั่งลงบนเก้าอี้ตัวใกล้ๆ ลูกสาวที่นั่งรับประทานซั่วต้มควมมือเข้าและเที่ยงอยู่ ระหว่างลูกชายที่นั่งดูโทรทัศน์อีกด้านของบ้านก็เดินมาสมทบ โดยมีดวงพรยืนร่วมวงด้วย “นี่วาระของบ้านเลยนะ ที่หนูญาณีจะมีแฟน เจ้ฝนเขาว่าเราก็จีบเขาอยู่”

“ก็จริงแหละ...วาระของบ้านและของหนูญาณีด้วย” เธอพิมพ์ปากออกมา ก่อนจะมองทุกคนในบ้านพลางยกไหล่

“เจ้ฝนบอกคนที่บริษัทเรียกเขาว่าแวมไพร์” คนเป็นแม่พูดขึ้นระหว่างนั่งยกมือเท้าคางมองลูกสาวที่พยักหน้ารับเงิบๆ ตักซั่วต้มเข้าปากเคี้ยวเบาๆ ก่อนเจ้าตัวจะขยับหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกจาก

กางเกงผ้าฝ้ายขาวที่สวมอยู่บ้านออกมาดโปมา

“เดี๋ยวเปิดใจให้คุณชมให้ดูนะ” หญิงสาวพิมพ์ชื่อชายหนุ่มไปที่ช่องค้นหา ก่อนจะพบและเปิดไปยังหน้าประวัติของเขา จึงได้แต่ขมวดคิ้วหรือตามองครุ่นคิดว่าตนเองกอดติดตามชายหนุ่มไปตั้งแต่ตอนไหน แล้วยังพบว่าเขาอัปเดตภาพงานปาร์ตี้ปิ้งย่างเมื่อคืนเป็นสไลด์ โดยภาพแรกมีเธอร่วมเฟรมด้วย แต่ก็ส่งโทรศัพท์ไปให้แม่โดยไม่ได้คิดอะไรปล่อยให้ท่านกับน้องชายและพี่เลี้ยงขยับไปดูด้วยกันอย่างต้นตื้น

“เฮ้ย...เขาเป็นดาราได้เลยนะพี่” สุรพัฒน์เองยังนึกทึ่งกับภาพที่เห็น เป็นผู้ชายด้วยกันยังมองว่าเขมกรเท่และโดดเด่นมากๆ ทำไมไปทำงานเบื้องหลังตลอด

“พี่ว่าเขาทำงานเบื้องหน้าไม่ได้หรอก เป็นคนนิ่งๆ ขรึมๆ แล้วก็ติดเย็นชานิดหน่อย ไม่งั้นคนในบริษัทจะเรียกเขาว่าแวมไพร์หรือ” เธอบอกตามที่คิดกับน้องชาย โดยคนฟังก็พยักหน้าตามกันหัวหน้า

“พ่อเขาไม่เหมือนคนเกาหลีแท้ๆ ด้วยนะ” ฉวณิหันภาพถ่ายครอบครัวของเขมกรให้ลูกสาวดู จนหญิงสาวมองแล้วทำท่าคิดไปนิด

“เหมือนหนูญาติๆ แม่เขาจิง” เธอว่าพร้อมชี้นิ้วไปที่สตรีสูงวัยกว่าอีกคนในภาพบนหน้าจอ จึงเห็นว่ามีการแท็กหาทุกคนในภาพ ทำให้เธอพยักหน้า “เจ้าของโรงแรมที่เชียงใหม่ ที่เคยไปถ่ายละครนี่เอง”

“รวยลีนะ”

“เขาก็ดูสำอางและใช้ของแบรนด์เนมนะคะ” เธอพูดกับแม่ ก่อนจะส่ายหน้านิดหน่อย “ก็รอดูเขาจิบก่อน และก็ค่อยๆ รับรู้นิสัยเขาด้วย หนูญาติก็ไม่ได้อยากมีข่าวเรื่องผู้ชายอะ มันน่าเบื่อ”

“อือ...นั่นก็ค่อยๆ ดูว่าเขาจะยังง” ฉวณิหันบอกลูกสาวยิ้มๆ พลางปล่อยโทรศัพท์มือถือให้สุรพัฒน์ไปนั่งดูต่อกับดวงพรที่ดูจะสนใจกันมาก จนไม่พูดอะไร “เจ๊ฝนบอกหนูญาติสนใจเขา”

“ก็หล่อดีอะคะ” เธอตอบตามตรงแล้วยิ้มแป้นให้แม่ที่หัวเราะขัน

เบาๆ “อีกอย่างก็สูงด้วย มาดดี ไม่ซกมก ไม่สกปรกด้วย แต่ก็ต้องดูต่อว่าจะล่องเกินไปไหม หรือจะเนี้ยบเกินไปหรือเปล่า”

“อือ...โอกาสที่เข้ามาไม่ว่าเรื่องอะไร มันก็คือโอกาสที่ทำให้ลูกมีสิ่งที่จะเลือกรับแหละนะ แต่ต้องเลือกดูดีๆ ว่าเป็นโอกาสที่น่ากลัวมาทดลอง หรือโอกาสที่จะทำให้เรากังวล”

พูดแล้วหล่อนก็เอื้อมมือไปกดศีรษะลูกสาวและเลยไปตบปาลูกชาย ทั้งสองพยักหน้าเข้าใจ

คอนโดมิเนียมโครงการดั่งริมแม่น้ำเจ้าพระยาเงียบสงบ แม้โครงการจะอนุญาตให้ผู้อาศัยเลี้ยงสัตว์เลี้ยงได้ตามข้อกำหนดที่ให้ไว้ หากทางเขมรถึงไม่ได้เลี้ยงสัตว์ แต่เขาก็ชอบการตกแต่งและรูปแบบห้องพักระดับเพนต์เฮาส์ที่มีชั้นลอย ทำให้ได้อารมณ์คล้ายอยู่บ้านมากกว่าห้องพักรว้างๆ และมาตรการรักษาความปลอดภัยก็คุมเข้มอย่างดี ด้วยมีคีย์การ์ดชั้นใดก็กดเข้าถึงชั้นที่พักของตนเอง และใช้กับส่วนกลางได้เท่านั้น ไม่อาจไปรบกวนชั้นที่พักอาศัยอื่นๆ ได้

ชายหนุ่มเดินออกจากฟิตเนสของคอนโดมิเนียมด้วยร่างกายที่มีเหงื่อซึมจนผิวมันวาว เลื้อกล้ามกับกางเกงขายาวสำหรับสวมใส่ ออกกำลังเบียดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผ้าขนหนูที่พาดคออยู่ เขาใช้มือจับปลายซับเหงื่อบนใบหน้าลวกๆ มีสายตาของกลุ่มผู้หญิงหลากหลายวัย เหลือบมองมาตลอดตั้งแต่เขาออกกำลังกาย แต่ก็ไม่มีใครกล้าจะทักทายหรือเข้ามาคุยด้วย อาจเพราะเขาแสดงท่าทางนิ่งขมและไม่นิยมจะสูงลิงกับใครเกินจำเป็น ระหว่างยืนรอลิฟต์ โดยในมือหนึ่งถือกระเป๋าหนังแบบคาดเอวไว้ ก่อนจะนำพาดบ่าเพื่อเปิดหีบคีย์การ์ดไปแตะก่อนกดชั้นที่พักของตนเอง ซึ่งอยู่เกือบชั้นบนสุดของอาคาร

“หือ...” เขาอุทานเบาๆ แล้วได้แต่ยกยิ้มมุมปาก หลังหีบโทรศัพท์มือถือถือออกมาคาดดูว่ามีสายเรียกเข้าหรือข้อความใดทึ่งไว้

หรือไม่ แต่ดันเห็นการกดถูกใจในอินสตาแกรมจากญาติหลายภาพ
ขึ้นเตือน ไม่นานนักลิปต์ก็ถึงด้านหน้าชั้นที่พักของเขา ปลายนิ้วมือ
กดไปยังโปรแกรมสนทนาขอดนิยิมและกดโทร.ออกไปหาหญิงสาว
ที่ตนเองกำลังจีบพันที

“สวัสดีค่ะ พี่หนูญานอนหลับอยู่”

“อ้อ...” เขมกรตกใจเล็กน้อยเมื่อเข้ามาภายในห้องพักแล้วเสียง
รับสายเป็นผู้ชาย แต่พออีกฝ่ายบอกคำต่อก็เข้าใจได้ว่าเป็นน้องชาย
คนเดียวของญาติสาว “เขาคงเมาค้างสินะ”

“ใช่แล้วค่ะ คุณจะแวะมาหาที่บ้านไหมคะ เห็นวันนี้พี่ไม่มีงาน
แล้วแม่ก็บอกว่ายากพบคุณด้วย”

ชายหนุ่มถึงกับหยุดก้าวเท้าเดินไปหาตู้เย็นด้วยความตกใจ แต่
ก็ยกยิ้มมุมปากและหัวเราะในลำคอนิดหน่อย “ก็ได้ วันนี้ผมก็ไม่มีงาน
เหมือนกัน งั้นรบกวนคุณน้องชายส่งโลเกชั่นและชื่อหมู่บ้านกับเลขที่บ้าน
มาให้ด้วยนะครับ”

“อ้อ...คุณเบอร์โทร.อะไรครับ เดี่ยวผมจะใช้เครื่องผมแอดไลน์
ไปเองและส่งให้ นะครับ เพราะไม่มีรหัสเครื่องพี่หนูญาหรอกค่ะ”

คนที่หยิบแก้วน้ำมากดน้ำดื่มจากประตูตู้เย็นบอกหมายเลขไป
เรียบร้อย เขาก็วางสายและได้รับการติดต่อผ่านข้อความกลับมาอย่าง
ว่องไว เขาคดบันทึกกันไว้ เพื่อความสะดวกในการติดต่อสอบถามต่างๆ
เขาเองก็ไม่ได้คาดคิดหรอกว่ากลุ่มสนทนาที่ผ่านพ้นทึพย์ไว้ติดต่องาน
จะทำให้เขาได้เข้าไปใกล้หญิงสาวมากขึ้นไปอีกระดับอย่างนี้ และเมื่อเห็น
ชื่อหมู่บ้าน พร้อมทั้งอยู่อย่างละเอียด ปิดท้ายด้วยโลเกชั่นที่ส่งมา เขา
ก็พอใจกับการเลือกหาที่พักอาศัยให้สมฐานะดาราดังของเธอ

“แม่คุณอยากเจอผม ผมก็ต้องแวะไปหาแหละ เดี่ยวไปซื้อของ
ฝากด้วยดีกว่านะ” พิมพ์กำกับตนเองแล้วก็เดินเข้าสู่ตึกในห้องพักนอน
เพื่ออาบน้ำแต่งตัวออกไปหาโอกาสทำความสนิทสนมกับหญิงสาว

ที่ตนเองสนใจทันที

6 ชมกรขับรถยนต์ BMW X1 สีดำเคลือบเงาสวยงามเข้าสู่
ป้อมรักษาความปลอดภัยขนาดใหญ่ด้านหน้าหมู่บ้านโครงการมีชื่อและ
ระบบมาตรฐานดีอย่างซ้ำๆ ชายหนุ่มลดกระจกเมื่อพบรถป.ออกมา
ยื่นทำความเคารพ และบอกว่าต้องแลกบัตรประจำตัว พร้อมเตรียม
เอกสารแลกเปลี่ยนอยู่ในมือหนึ่งกับปากกา เมื่อเขาบอกบ้านเลขที่และ
ซอยของญาติไปเรียบร้อยแล้ว ปรก.ก็เงยหน้ามองอย่างสงสัย
เขายิ้มเล็กน้อย พลังเอื้อมมือรับเอกสารที่ปรก.จดเรียบร้อยแล้ว

“ให้เจ้าบ้านแสดมภ์ตราออกมารับบัตรคืนด้วยนะครับ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับเงียบๆ ก่อนกดปิดกระจกให้เรียบร้อยแล้ว
และขับรถเข้าหมู่บ้าน ดวงตาสีน้ำตาลเข้มทอดมองป้ายด้านหน้าปากซอย
ของถนนด้านในที่กว้างขวางและสงบเงียบ วันนี้เป็นวันหยุด พอจะมีรถ
วิ่งสวนออกไปบ้าง และมีสมาชิกในหมู่บ้านมาใช้สนามเด็กเล่นส่วนกลาง
เป็นกลุ่มเล็กๆ เมื่อพบซอยที่เก่าเขาก็เลี้ยวเข้าไป พลังมองบ้านด้าน
ซ้ายมือตามที่น้องชายของเธอบอกไว้

เมื่อถึงหน้าประตูรั้วเล็กที่มีป้ายเลขที่บ้านสวยงามติดไว้บนกำแพง
ด้านข้างประตู เขมกรก็ชะลอความเร็วลง และมองดูความกว้างของซอย
ที่รถวิ่งสวนทางกันไปได้นึกพอใจ เขาขับรถเล็กน้อยให้จอดชิดกำแพง
รั้วบ้านของเธอให้ได้มากที่สุด ก่อนจะดับเครื่องยนต์ หยิบเครื่องมือ
สื่อสารที่วางไว้ในช่องวางแก้วน้ำด้านหน้าคอนโซลรถมาใส่กระเป่าหนัง
แบบคาดเอวซึ่งเป็นที่นิยมในตอนนั้น และนำมาสะพายบ่า ก่อนลงไป
เปิดประตูด้านหลังเพื่อนำกระเช้าผลไม้เข้าหาลากหลายชนิดลงไปด้วย

“หมู่บ้านเงียบดีจัง” พึมพำหลังจากที่เขาเหลียวมองรอบตัว
บ้านเดี่ยวภายในซอยนี้มีคณาตัยแทบทุกหลัง เพราะเขาเห็นมีรถยนต์
จอดอยู่ และบางบ้านก็เปิดรั้วกว้างไว้อย่างไม่ต้องนึกกลัวขโมยใดๆ

จากระบบรักษาความปลอดภัย และกำแพงสูงกั้นอาณาเขตที่มองเห็นอยู่ ชายหนุ่มก้าวเข้ามาตรวจสอบบ้านจัดสรรขนาดกลางค่อนข้างไปทางใหญ่หลังมุมสุดซอยซึ่งมีพื้นที่ใช้สอยด้านนอกกว้างขวาง ถนนของหมู่บ้านทำให้รถวิ่งทะลุได้ จึงไม่ต้องใช้รั้วเดียวกันกับรั้วกั้นอาณาเขต พื้นที่ด้านนอกหมู่บ้าน มีความปลอดภัยสูงทีเดียว

บ้านของญาติตาวิดูโปร่งสบาย ตัวบ้านมีส่วนประกอบของกระจกที่ติดฟิล์มกันแสงแดดและมองเข้าไปด้านในไม่ได้จึงทำให้ดูเรียบหรู ประตูรั้วใหญ่แบบเลื่อนเปิดเป็นตารางถี่ ทำให้เรามองเห็นลานคอนกรีตด้านหน้าที่ปูกระเบื้องกันลื่นเช่นเดียวกับทางเดินเล็กๆ ด้านหน้าบ้านเรามองเห็นรถยนต์จอดอยู่สามคัน สามรุ่น สามแบรนด์ ซึ่งมองแล้วก็คงจอดได้ประมาณสี่คันสำหรับรถบ้าน และคงเป็นรถของสมาชิกในครอบครัวเธอ และยังแลเห็นจักรยานยนต์กับจักรยานแม่บ้านจอดอยู่ด้านใน ส่วนกำแพงบ้านที่ติดกับบ้านอีกหลังมีการปลูกต้นไม้ไทรเกาหลีตามแนวกำแพงรั้วบังสายตาตัดแต่งไว้อย่างสวยงาม

สนามหญ้าด้านข้างตัวบ้านที่ปลอดโปร่งไม่ชิดติดกับบ้านหลังใด ซึ่งประตูรั้วเล็กที่มีกริ่งประตูบนกำแพงหลังกุดแล้วเขาก็มองเข้าไปพบชุดโต๊ะทรงกลมและเก้าอี้หินอ่อนเข้าชุดอย่างดีหกที่นั่ง สำหรับนั่งพักผ่อนหรือนั่งรับประทานอาหารด้านนอกบ้านได้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ได้สบาย ใกล้เคียง มีโซฟาหวายเทียมทรงกลมตัวโตวางไว้ โดยมีร่มผ้าใบสีน้ำตาลอ่อนกางบดบังแสงแดดช่วยให้บริเวณนั้นดูร่มเย็นมาก ตามแนวรั้วปลูกไทรเกาหลีบังสายตาให้เหมือนกับอีกด้านอย่างลงตัว และวางกระถางดอกไม้หลากสีหลายชนิดเป็นพุ่มเรียงด้านล่างอย่างเรียบร้อยเลยไปถึงด้านหลังบ้าน เขารู้สึกดีกับการจัดตกแต่งบ้านอย่างไม่หวือหวา และได้ใช้สอยทุกส่วน ก่อนเขาจะยิ้มกับชายหนุ่มที่เดินออกมาจับ

“66มาให้เข้ามาทำไมเนี่ย!” คนงัวเงียตื่นขึ้นมามีภายในส่วนนั่งเล่น

ของบ้านไวยวาย เมื่อรับรู้ว่ามีใครมาเยือนในวันหยุดหลังเสียงกริ่ง
ด้านหน้ารั้วดังขึ้นจนเธอสะดุ้งตื่น โดยไม่ได้ขึ้นไปนอนต่อบนห้องนอน
ให้ดี เพราะผล็อยหลับไปหลังคิดจะนอนเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือ
สักครู่

“ก็เขาโทรมาแล้วตาพัฒนาปรับสาย แม่ก็เลยชวนมา” ญาณีบอกชื่อๆ
กับบุตรสาวคนโตด้วยรอยยิ้มชอบใจ พลงยกไหล่ต่อนท้าย ระวัง
นั่งหลังตรงชะเง้อมองไปด้านหน้ารั้วที่บุตรชายอาสาไปเปิดต้อนรับแขก

“รับแขกไปก่อนแล้วกัน หนูญาณีขึ้นไปล้างหน้าหน่อย” ว่าแล้วญา
ณีก็รีบเอื้อมมือไปคว้าโทรศัพท์มือถือและรีบวิ่งขึ้นบันไดสู่ชั้นบนทันที
ระหว่างนั้นเธอเหลือบมองออกไปจากประตูด้านหน้าบ้านพบว่าเขา
กำลังพูดคุยกับน้องชาย จนได้เห็นท่าทางย้อยุดอะโรบางอย่างกันอยู่
“โห...กระเช้าอะไรใหญ่โตปานนั้น”

เจ้าของบ้านที่ไม่ได้รู้เลยว่าแม่แขกคนพิเศษสุดๆ มาเยือนอย่าง
ไม่ทันตั้งตัวรีบเข้าห้องน้ำภายในห้องนอน เธอล้างหน้าแปรงฟันและ
ทาแป้งเด็กเสียนิดหน่อยให้ใบหน้าไม่มันวาวนัก และไม่ลืมโทรศัพท์
ติดต่อง่ายๆไปยังแฟนพี่ เพื่อหาตัวช่วยให้มาเจอกันที่บ้านของเธอ โดย
ทำเป็นมาหาอย่างปกติเนียนๆ เพราะเธอก็ยังไม่ได้สนิทสนมกับเขมกร
จนจะคุยกันสนุกนัก และยังสมาชิกในครอบครัวก็ไม่ได้เป็นคนช่างพูด
เท่าไร เธอนึกออกเลยว่าบรรยายกาศต้องเจียบกริบแน่นอน

“แวมไพร่ก็ไม่ได้คุยเก่ง แต่แม่ชวนเฉยๆ ยังจะกล้ามาหา คิดอะไร
ของเขา...” พี่มพำแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะเดินลงไปชั้นล่างอย่าง
เสียไม่ได้

“โโฮโโฮ...หล่อจังเลยพ่อคุณ! ชื่อคุณเขมสินะจ๊ะ” ญาณี
ส่งเสียงทักอย่างตื่นเต้น หล่อรู้สึกได้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าหล่อเหลาและ
ดูดีกว่าในภาพที่เห็นเมื่อครู่มาก แกรมเขาตัวสูงโปร่งอย่างกับนายแบบ

การแต่งกายและเนื้อตัวก็สะอาดสะอ้านมีกลิ่นหอมเย็นๆ แต่ก็ติดจะเย็นชนิดหน้อย อาจเพราะเขายังไม่คุ้นชินก็เป็นได้ หล่อนจึงยิ้มรับแขกที่ลูกสาวบอกว่าจะมาจีบอย่างใจดี

“เอ่อครับ...” เขมกรหนึ่งไปนิตรระหว่างนำกระเช้าคล้องแขนและยกมือไหว้กล่าวทักทายบุพการีของญาติสาว แต่ผู้สาวุโสกว่าก็ส่งเสียงชมเชยทันควันพร้อมยิ้มกว้างขวางและมองสำรวจเขาด้วยสายตาแวววิบจนเขายิ้มขึ้นมาได้ ก่อนจะทำความเคารพ

“สวัสดิ์จ๊ะ” ญาติสาวไหว้ ก่อนจะตาโตเล็กน้อยกับน้ำเสียงทุ้มลึกมีเสน่ห์เหมือนรูปร่างหน้าตาที่ชวนหลงใหลอย่างที่สุด

“ผมนำกระเช้าผลไม้มาฝากครับ ดีใจที่ได้พบกันนะครับคุณแม่” ชายหนุ่มบอกพร้อมก้มตัวเล็กน้อย ส่งกระเช้าให้ผู้สาวุโสด้านหน้า เขารู้ว่าหนักจึงอาสาไปวางไว้ให้ “หนักครับ เดี่ยวผมวางให้เองครับคุณแม่”

“คุณแม่!” คนที่เพิ่งเดินลงบันไดมาจากชั้นบนส่งเสียงทวนคำเรียกขานอย่างประหลาดใจ จนแขกผู้มาเยือนเหลียวมองเธอระหว่างที่กำลังก้าวขยายๆ ไปวางกระเช้าผลไม้ที่เคาน์เตอร์ครัวฝรั่งอีกมุมของบ้าน โดยมีสมาชิกในบ้านติดตามไปต้อยๆ “สวัสดิ์ค่ะคุณเขม มาถูกได้ไงคะ แล้วมาทำไมคะ”

“หนูญา...” คนเป็นแม่เรียกลูกสาวเสียงอ่อนอย่างปรามไว้ “ก็ตอนนั้นเราหลับอยู่ คุณเขมโทรมาแม่ก็เลยให้ตาพัฒนาลองชวนมาทำความรู้จักกันถ้าว่างเองนะ”

“ค่ะ” เธอตอบรับคำและตัวตวยตาซ้อนไปหาคนมาเยือนบ้านขณะที่เขายืนนิ่ง ยิ้มมุมปาก จนเธอได้แต่เม้มริมฝีปากเงียบไว้ มองดูแม่ น้องชาย และพี่เลี้ยงมองเขาและชวนคุยเรื่อยๆ แต่เขาก็ตอบบ้างไม่ตอบบ้างตามประสา ถ่อมทุกคนก็แนะนำตัวกันน้อยอย่างสดชื่น จนเธอเลี้ยงเดินไปนั่งที่โถงหน้าบ้าน

“ทำไมต้องตื่นตื่นกันขนาดนี้” ป่นอุบอิระหว่างลอบมองสมาชิก

ในบ้านมองชายหนุ่มกันอย่างหน้าขึ้นตาบาน โดยที่เขมกรก็ยิ้มอ่อนบาง
ประดับใบหน้าคมสันที่โดดเด่นตามประสาลูกครึ่งที่ได้ส่วนผสมดีและ
ลงตัว ก็ไม่แปลกที่ทั้งแม่กับพี่เลี้ยงของเธอจะตื่นตัวกับความหล่อ
และมาดเท่ของเขา เพราะเธอก็ยังรู้สึกว่าเขาหล่อเหมือนกัน...

“คุณแม่อ้างเธอครับ” คำถามของชายหนุ่มดังขึ้น หลังสมาชิก
ในบ้านคนอื่นหันไปสนใจการนำผลไม้ในกระเช้าไปล้าง เพื่อจะปอก
บางชนิดมารับประทานร่วมกัน

“อะ คงดื่มโซจูได้แค่ขวดเดียวแหละ เมื่อวานที่หนูญาติมา
เข้าไปรวมๆ แล้วน่าจะเป็นห้าหกขวดมั้ง” เธอตอบตามตรงระหว่าง
นั่งกอดหอมน้องรูปหน้าแมวอยู่บนโซฟาตัวยาว ในมือหนึ่งกตรีโมต
เลือกรายการ ก่อนจะเจอรายการที่เขาคือโปรดิเวเซอร์กำลังฉายรีรันอยู่
จึงเปิดค้างไว้ ระหว่างมองดูเขาที่นั่งลงข้างๆ เธอโดยในมือมีแก้วน้ำดื่ม
ต้อนรับตามปกติจากตวงพร

“คุณหนูญาว่ารายการนี้โอเคไหม” เขาพยักหน้าไปที่จอโทรทัศน์
ก่อนมองเธอที่เหลียวมองมานิดหน่อยและหันไปดูจออีกรอบ

“ก็โอเคนะคะ มีกระแสนี้หา ทำไมเธอ มีเรื่องอะไร” เธอบอก
และถามกลับไปตามประสาอยากรู้

“คอมเมนต์บางอันเวลาลงยูทูปบอกว่าเกมโหดไป ผมไม่ได้ใส่ใจ
กับเรตติ้งมากนัก เพราะมีกระแสพูดถึงก็โอเคอยู่ ยอดวิวในยูทูป
ก็โอเคแหละ แต่คอมเมนต์ก็สำคัญกับคณะบริหารอยู่บ้าง” เขาบอกเล่า
พลางดื่มน้ำไปอีกใหญ่ ก่อนนำแก้ววางบนโต๊ะหินอ่อนเบื้องหน้าของ
ชุดโซฟานั่งเล่น และขยับนั่งดีๆ มองดูงานโปรดิเวชั่นเองบนหน้าจอ
ระหว่างมีดาราเล่นเกมอยู่ โดยมีพิธีกรหลักสองคนและพิธีกรเสริม
อีกสองคนดำเนินรายการ

“คอมเมนต์ประมาณนั้นพวกเขาอาจจะห่วงดาราที่ตัวเองชอบ

นะค่ะ” เธอบอกเรียบๆ แล้วยกไหล่เล็กน้อยเมื่อเหลียวมองหน้าเขา ก่อนดูรายการกันต่อ “บางทีหนูญาไปเล่นเกมนิดๆ หน่อยๆ ตามอีเวนต์ ยังมีแฟนคลับไปคอมเมนต์เวลาอัปเดตรูปเลยว่าเกมทำไม่ไม่ค่อยรัดกุม บลาๆ”

“อ้อ...ความห่วงใยจากตังสินะ” เขาพยักหน้าแล้วพูดออกมาเรียบๆ ก่อนจะได้ยินเธอหัวเราะเบาๆ เขาหันมองก็พบใบหน้าที่เนียนวลละเอียดยิ่งใสไร้เครื่องสำอางที่สดใสน่ามอง

“ตอนแรกหนูญาไม่ค่อยชอบคำว่าตัง...เหมือนอาจจะเป็นคำเหยียดแฟนคลับใช้ใหม่คะ แต่ไปๆ มาๆ พวกเขาก็เรียกตัวเองว่าเป็นตังดาราคอนนั้นคนนี้ หนูญาเลยอ้อๆ ตังก็ตัง...” เธอบอกเล่าด้วยรอยยิ้มขบขันยามคิดถึงเรื่องเก่า “คนไทยชอบมีคำศัพท์ใหม่ๆ ออกมาตลอด”

“ภาษาพลิกแพลงได้เสมอ” เขาพูดด้วยรอยยิ้มบางเบา ก่อนหันไปก้มศีรษะให้คุณแม่ของหญิงสาวที่เดินเข้ามา

“กินข้าวเที่ยงมาหรือยัง หนูญายังไม่ได้กินเลย เต๋ยวแม่บอกรู้ให้น้ำพรผัดข้าวให้” ญาติถามระหว่างเดินเข้ามาพร้อมจานใส่ผลไม้ที่ปอกและหั่นเป็นชิ้นเรียบร้อยมาให้ชายหนุ่มผู้มาเยือน

“ได้ครับ ขอขอบคุณมากนะคะ” ชายหนุ่มบอกพร้อมรอยยิ้มขยับตัวไปช่วยผู้อาวุโสยกจานผลไม้และจานใบเล็กที่ใส่ส้มจิ้มลงวางบนโต๊ะอย่างมีมารยาท

“ไม่ต้องทำก็ได้แม่ เต๋ยวหนูญาตัวเอง” หญิงสาวบอกระหว่างเหลียวมองชายหนุ่มที่ดูจะอ่อนน้อมกับผู้ใหญ่อยู่มาก “คุณอยากกินอะไรคะ อ้อ...อย่าบอกว่าอะไรก็ได้ เพราะไม่มีค่ะ”

“หนูญา” คนเป็นแม่ที่เดินยิ้มหันกลับไปทางห้องครัวถึงกับหันขวับไปปรามลูกสาวอีกรอบ

“แม่ไปเหอะ...” เธอถอนหายใจแรงและถลอกตาไปมา ขณะที่

มือก็จิ้มและเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์มือถือดูเมนูอาหารในโปรแกรมการสั่งก่อนจะหยุดที่ร้านอาหารญี่ปุ่น “ร้านนี้ใกล้หมู่บ้านสุด คุณจะกินอะไร”

ชายหนุ่มมองปฏิทินของลูกสาวกับแม่แล้วได้แต่ยิ้มขำ ไม่รู้เขาจะจีบลูกสาวหรือจีบคนเป็นแม่ดี เพราะคนข้างๆ ดูไม่ใส่ใจเท่าไร แต่กับผู้อาวุโสเอาใจใส่เขาอย่างสุดๆ คิดแล้วก็ค่อยๆ ขยับเข้าไปนั่งใกล้ร่างแบบบางอีกนิด และชะโงกหน้ามองจอก็เห็นว่าเธอกดสั่งอาหารไว้แล้ว “ชุดข้าววงคัตสึชีสเหมือนคุณก็ได้ครับ”

“โอเค” เธอตอบก่อนจะกดเมนูที่เลือกลงตะกร้าไปสองชุด และเลือกเมนูรับประทานเล่นเพิ่มอีกสองอย่าง

“เท่าไรครับ”

“อนุญาตตัดบัตรในระบบไปค่ะ ไม่เป็นไรหรอก เลี้ยงแขก...” เธอบอกเมื่อการสั่งเรียบร้อยแล้ว พร้อมส่งรายละเอียดในกล่องข้อความให้กับผู้ส่งอาหารอย่างดี

เมื่อทำรายการเรื่องสั่งอาหารและบอกเส้นทางเพิ่มเติมกับพนักงานส่งอาหารที่ระบบเลือกมารับงานเรียบร้อยแล้ว ก็เหลือบมองเขาที่ไม่ขยับกลับไป แต่ก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัดเหมือนที่เคยเป็นกับผู้ชายคนอื่น หรืออาจเพราะเขาตรงไปตรงมาว่าจะจีบเธอ และบุคลิกก็แทบไม่มีอะไรให้ติ กลิ่นกายก็เย็นๆ ดูสะอาดสะอ้าน นับว่าเป็นคนทำงานเบื้องหลังที่เฮอร์เบิด

“น้องชายคุณยังไม่มีแฟนเหรอ” เขาเอ่ยถามเมื่อเห็นชายหนุ่มในชุดล่ามอยู่บ้านที่ไม่ได้ดูซีไทร์นัก ด้วยเสื้อยืดสีเทาลายการ์ตูนเรื่องดังกับกางเกงยีนส์ขาสั้นสีซีดใสสบาย เดินกลับไปด้านในของบ้านหลังงามชั้นล่าง ที่ต้องผ่านโถงรับรองแขกด้านหน้า พร้อมแก้วเก็บอุณหภูมิและจานผลไม้

“มีเพื่อนสนิทนะ แต่ก็ไม่เห็นบอกว่าคบหรืออะไรกัน พัฒน์ยุ่งเรื่องงานด้วยแหละค่ะ เขาเป็นอนินทีเรียร์ดีไซน์ ตกแต่งบ้านนี่ตอนซื้อ

เขาก็ช่วยเยอะ” เธอบอกตามที่รับรู้เรื่องน้องชายกับเพื่อนสาวคนสนิท
ที่ก็ไปมาหาสู่ตั้งแต่บ้านเก่าจนเธอมีรายได้และมาซื้อบ้านหลังนี้

“อ้อ...หน้าตาดีเหมือนพี่สาว น่าจะเป็นดาราได้เหมือนกัน”

“ชมหนูญาตรงๆ ก็ได้นะ ไม่ต้องอ้อมไปชมน้องแล้ววกมาหา
หรือก่ะ” เธอว่าเสียงกลั้วซัน ก่อนจะเห็นเขาวิ่งไปนิดและหัวเราะเบาๆ
“คุณชมยิ้มหรือหัวเราะก็ดูใจดีนะคะ ทำไมชอบทำหน้าที่”

“ไม่รู้สิ...ต้องมีระยะห่างกับคนทำงานบางกลุ่มในองค์กรมั้ง
เส้นสายใครบ้างไม่รู้ ถ้าไม่เก่งจริงหรือทำงานได้ดีจริงๆ ก็ชอบนิเทศ
ใส่ไฟกัน แล้วก็มีเรื่องกระทบกระทั่งกันแบบน่ารำคาญ ผมอยากทำงาน
ด้วยตัวเอง ไม่ได้อยากทำงานกับธุรกิจที่บ้านเท่าไร ก็เลยต้องพยายาม
ทำให้ได้ดีด้วยตัวเอง ก็เลยนิ่งๆ ไว้จะดีกว่า คบหากันกับคนที่พื้นนิสัย
คล้ายกันก็พอ ไม่จำเป็นต้องคบหาคนมากมาย แล้วไม่รู้ว่าจะจริงใจด้วย
จริงไหม” เขาตอบแล้วยกมูมปากยิ้ม ก่อนจะนั่งดูโทรทัศน์กับเธอ
ไปเรื่อยๆ รออาหารกลางวันมาส่งต่อไป

ญาติพี่น้องรับประทานอาหารมือเที่ยงในยามบ่ายสองกว่าๆ กับ
เชมกรบริเวณส่วนรับประทานอาหารที่แบ่งสัดส่วนชัดเจนและมีประตู
บานเลื่อนกรอบไม้ไว้ปิด เพื่อไม่ให้กลิ่นอาหารออกไปรบกวนส่วนอื่น
ของบ้านได้ หากยามนี้เปิดออกกว้าง เพราะไม่ได้มีการทำอาหารหรือ
รับประทานอาหารที่มีกลิ่นแรง และหญิงสาวก็ไม่ได้จะปิดบังสิ่งใด
ที่สนทนาหรือทำกับชายหนุ่มคนนี้จากสมาชิกในบ้านด้วย อีกอย่างเธอ
ก็อยากให้ช่วยกันสังเกตพฤติกรรมของเขา แม้เขาจะไม่มีอะไรให้ตำหนิ
เลยตั้งแต่มาเยือนบ้านเธอเป็นครั้งแรกแบบนี้

อาหารญี่ปุ่นจัดชุดที่เธอกับเขาสั่งมาเป็นหังคัตสึหมูชีสเหมือนกัน
แต่อาหารตรงกลางที่เธอเลือกเองมีทาโกะยากิ สลัดแซลมอนน้ำสลัด
ผสมงาแบบญี่ปุ่น และมีน้ำซุป์มิโซะที่ได้มาพร้อมอาหารสำหรับสองที่
ทางร้านมีตะเกียบมาให้แต่ไม่มีช้อน แม้เธอจะสอบถามว่าเขาต้องการ
ช้อนหรือไม่ แต่เขาก็ส่ายหน้ายิ้มๆ ขณะที่เธอเองก็ไม่ค่อยใช้เท่าไร
เพราะยกถ้วยซุป์ชดตามประสาทำอะไรง่าย ๆ เวลาอยู่บ้าน

“คุณใช้ตะเกียบเก่งนะครับคุณหนูญา” เขาชมระหว่างนั่งอยู่บนเก้าอี้ของโต๊ะอาหารทรงกลมข้างๆ เธอ

“ข้าวมันเหนียวๆ ด้วยแหละค่ะ ถ้าเป็นข้าวคนไทยร่วนๆ ก็คิปลำบาก” เธอบอกยิ้มๆ ก่อนจะคีบสลัดเข้าปากแกล้มไปเงยบๆ พลังมองดูเขาใช้มือใหญ่ข้างหนึ่งยกถ้วยพลาสติกที่ใส่ซุปรมิโสะขึ้นชด “คุณเขมก็กินง่ายนะคะ ไม่ต้องจัดใส่จานหรือต้องเตรียมซอสล่อมเข้าชูด”

คนฟังเลิกคิ้วขึ้น เหลียวมองคนข้างกายด้วยท่าทางแปลกใจ พลังยกยิ้มเล็กน้อย “ผมก็ทำงานเบื้องหลังวงการบันเทิงนะครับ จะมาพิธีรีตองเวลากินข้าวกันเองมันก็ดูจะมากไป ไม่ใช่ออกงานสังคมนี่นา”

“แต่คุณเขมก็เป็นคนเนียบมากๆ นะคะ ดูเหมือนนักธุรกิจมากกว่าโปรดิวเซอร์รายการบันเทิงอีก” เธอออก

“ก็อยู่ระดับบริหารแล้วด้วยมั้งครับ แต่ก็ยังอยากทำงานในกองถ่ายและอยากสนุกกับการคิดและวางแผนการเล่นเกมอยู่ ก็เลยดูเหมือนคนหลายบุคลิกหน่อย” เขาบอกด้วยรอยยิ้มและสบตาเธอที่เหลือบมองมาหนึ่ง รู้สึกถูกใจตัวตนจริงๆ ของเธออย่างอธิบายไม่ถูก อาจเพราะท่าทางสดใสและใบหน้าสะสวย แถมบุคลิกน่ารักเหมือนคุณหนู แต่ก็อ่อนน้อม “ทำไมถึงถูกเรียกว่า หนูญา...”

ฟังแล้วเธอก็เงิบไปนิดด้วยหวนคิดถึงผู้เป็นพ่อที่จากไปแล้ว ได้แต่ยกยิ้มเล็กน้อยมองอาหารตรงหน้า ก่อนหันไปยิ้มกับเขา เขาเหมือนจะเข้าใจความคิดเธอที่กำลังระลึกถึงสิ่งใดสักอย่างที่สำคัญ เพราะสายตาของเขาอบอุ่นมากกว่าเดิมชัดเจน

“พ่อเรียกว่าหนูตั้งแต่ว่านแม่ท้อง เพราะไม่รู้ว่าเป็นลูกสาวหรือลูกชายค่ะ เหมือนพ่อเป็นคนสมัยก่อนที่ลูกชายก็แทนตัวเองว่าหนูกับพ่อแม่ค่ะ พอเกิดแล้วเป็นลูกสาวเวลาเรียกว่าหนูก็มองตามคนเรียกตลอด พ่อกับแม่เลยคิดว่าจำเสี่ยงที่คุยตั้งแต่ในท้องด้วยได้ พ่อได้ชื่อมาพ่อเลยเรียกว่า หนูญา ตอนเลี้ยงเด็กแรกเกิดพ่อแม่เหนื่อยมากๆ ก็เลย

หาพี่เลี้ยง ก็ได้หน้าพรมา แก่ก็เรียกคุณหนูญาติตลอด หนูญาติเลย เหมือนลูกคุณหนู แต่มันคือชื่อเล่นที่พ่อตั้งให้...”

“ตอนนี้พ่อคุณคงมองลงมาด้วยรอยยิ้มที่คุณทำงานหาเงินดูแล สมาชิกในบ้านได้” เขายิ้มมากขึ้น เมื่อได้ฟังเธอบอกเล่า รับรู้ได้ถึง ความอบอุ่นใจที่เธอคิดถึงบุพการี

“แม่ลำบากมามากตอนพ่อเสียใหม่ๆ พ่อกับแม่พูดตลอดว่าโชค ยังดีที่ไม่ได้ให้แม่ลาออกจากงานมาเป็นแม่บ้านเฉยๆ ไม่งั้นลำบากกว่า ที่เป็นแน่ๆ ตอนพ่อป่วยหนักหนูญาติโตพอรู้เรื่อง ตอนนั้นใกล้จะ เจ็ดขวบ แต่พ่อก็เพิ่งจะสามขวบ ตอนนั้นจากที่ได้นั่งรถพ่อ ไปโรงเรียนกันสบายๆ ตอนเย็นน้ำพรไปรับนั่งตุ๊กตุ๊กกลับกันบ้าง หรือนั่งรถเมล์บ้างแล้วแต่พวกเขาอยากนั่ง ก็กลายเป็นน้ำพรนั่งตุ๊กๆ ไปส่ง ไปรับแทน จนโตพอไปกลับเองได้หนูญาติก็ไปกลับกับน้อง เจ๊ฝนไปชวน มาเข้าวงการตอนมอห้า เลยลองดูเพราะอยากหาเงินช่วยแม่จ่ายหนี้สิน ตอนกู้ยืมไปรักษาพ่อ หนูญาติเลยมาเป็นดารานี้แหละ โชคดีด้วย ที่ได้งานดีๆ มาเรื่อยๆ และกีดังนิดหน่อย” เธอเล่าด้วยรอยยิ้มอบอุ่นใจ ยามนี้ถึงวัยเด็ก ก่อนจะมีอาการขัดเขิน แต่ก็ยิ้มเป็นจนเขาหัวเราะเบาๆ ในเรื่องที่ได้เข้าวงการบันเทิง

“ดังกินหน่อยอะไรกัน...” เสียงทุ้มต่ำของเขาดังขึ้นอย่างหยอกล้อ ระหว่างเธอยิ้มแบนแล่นและขยับเล็กน้อยไปกับคำพูดเขาอย่างถ่อมตัว ก่อนจะหันไปมองผู้อาวุโสเดินมาใกล้

“หนูญา เจ๊ฝนมาลูก มี่งานหรือเปล่า” ญาติเดินเข้าไปหาลูกสาว ที่ยังนั่งรับประทานอาหารอยู่กับชายหนุ่มผู้มาเยือน เมื่อผู้จัดการส่วนตัว ของลูกสาวที่สนิทสนมกันมานานตั้งแต่ญาติเข้าวงการเดินเข้ามา ในรั้วบ้าน จากประตูรั้วเล็กที่ไม่ได้ล็อกไว้

“ไม่มีงานค่ะ มาหาปกติแหละ” คนส่งข่าวไปหาแฟนทิพย์เอ่ย เรียบๆ ไม่ได้บอกว่าเธอชวนมาเอง ซึ่งอีกฝ่ายก็เข่าออกที่นี้ประจำอยู่แล้ว

แม่ของเธอพยักหน้ารับ ก่อนผละออกไปต้อนรับแขกประจำบ้านแทน

“บีเอมีใครอะแม่” เงามาวาววับจบจดเด่นเป็นสง่าอยู่ข้างรั้วบ้าน”
 ฝนทิพย์ส่งเสียงถามทันทีเมื่อเดินเข้ามาใกล้หลังยกมือไหว้ผู้อาวุโสกว่า
 แล้ว ญาติมองมาที่หล่อนด้วยสีหน้างุนงงไม่ต่างกันเพราะคงไม่รู้ว่
 รถใคร

“รถคุณชมหรือเปล่าจ๊ะ” ญาติเดินไปด้านในบ้านพลาถถามยิ้มๆ

“สวัสดิ์ครับเจ้ฝน รถผมเอง” เสียงหัวทุ้มลึกของชมกรดังขึ้น
 พร้อมการลุกจากเก้าอี้หนึ่ง เมื่อรับประทานอาหารหมดกล่องพร้อมกั
 หญิงสาวแล้ว

“โอ้โห...ใครกันเนี่ย!” หล่อนรับไหว้ทั้งชายหนุ่มและหญิงสาว
 แล้วแหวกกลับด้วยท่าทางตื่นเต้นตาโต ก่อนมองดูทั้งสองที่ช่วยกันเก็บ
 กล่องอาหารเตรียมทิ้งให้เรียบร้อยแล้วได้แต่ยิ้มในหน้า “มาได้ไงคะ
 คุณชม”

“แม่ชวนมาเอง” คนชวนขยิบตาแล้วบอกเสียงร่าเริง ฎูกลูกสาว
 เบะปากใส่ เรียกเสียงหัวเราะจากผู้มาเยือนได้ทุกคน รวมทั้งตวงพร
 ที่เข้ามาช่วยแยกขยะกับกล่องพลาสติกที่สามารถล้างเก็บไว้ใช้ได้
 “เขาโทร.หาหนูญาแต่หลับอยู่ เลยให้ตาพัฒน์รับสายนะ”

“ได้โอกาสดีๆ ผมก็เลยรีบมา” คนถูกชวนมาตอบรับด้วย
 รอยยิ้มกริ่มในหน้า ขณะที่สาวๆ เบะปากมองเขาจนได้แต่หัวเราะกัน
 เบาๆ

“เลิกกินข้าวเที่ยงมายัง”

“จะป่วยสามแล้วเธอ ควรเตรียมกินมือเย็นใหม่ยะ” ฝนทิพย์แหวะ
 ดาราสาวที่ตนดูแลจนอีกฝ่ายมองค้อน ก่อนหล่อนจะเดินยิ้มไปหา
 ชมกรที่ยืนก้ำๆ กังๆ มองดูญาติาวีลั้งมืออยู่ที่ด้านหลังเคาน์เตอร์
 ครัวฝรั่ง “คุณชมอยู่กินมือเย็นที่นี้หะคะ เดี่ยวเจ้จะสั่งไก่ทอดแล้วก็

ทำอะหมี่แบบชีร์ลีส์เกาหลีกิน เจ็อยากได้ฟีลแบบมีพระเอกหล่อๆ
ร่วมวงด้วย”

“เหมม...เจ็ฝน” ญาณีหัวเราะร่วน ไม่เว้นชายหนุ่มที่ถูกชวนและ
ลูกสาวของหล่อนที่ส่ายหน้าขบขันอยู่ไม่ไกล

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา” ตอบแล้วเขาก็ยิ้มพลางเดินจากส่วน
รับประทานอาหารของบ้านออกไปยังโรงรับรองแขก ก่อนมองรอบด้าน
“ขอออกไปสูบบุหรี่หน่อยนะครับ”

“อ้อ...คะ” ญาตาวีพยักหน้าและรับคำ “คุณเขมบี๊กันบุหรี่กับดิน
ใต้ต้นไม้ก็ได้นะคะ”

“ครับ” เขารับคำก่อนเดินออกจากตัวบ้านไปนั่งยังเก้าอี้ม้าหิน
ที่สนามด้านหน้า

“เจ็ไม่ไปสูบบุหรี่กับเขาละ” หญิงสาวหันไปบอกผู้จัดการส่วนตัว
ที่นั่งจิ้มผลไม้อยู่ข้างๆ แม่ ซึ่งแม่ของเธอบอกว่าชายหนุ่มนำมาฝาก

“อ้าว เจ็เลิกบุหรี่ตั้งนานแล้ว” หล่อนส่งเสียงดังขึ้นพลางส่งสายตา
ค้อนใส่หญิงสาวที่หัวเราะคิกคัก ก่อนคุยเล่นกันอีกครู่แล้วพากัน
ออกจากส่วนรับประทานอาหารไปนั่งเล่นกันต่อ

“คิดว่าจะคบกับเขาไหม”

ฝนทิพย์อดถามไม่ได้ หล่อนไม่ได้คิดว่านักแสดงระดับแถวหน้า
ของเมืองไทยในขณะนี้อย่างญาตาวีจะมีแฟนไม่ได้ แต่ก็ควรจะเปิดตัว
กับคนที่คิดจริงจังและไม่ใช่ว่าการคบค้ำกันเหมือนเล่นขายขนม ที่เลิกกันไว
แล้วก็ย้ายสีกันไปมา เรื่องทำนองนั้นยิ่งจะทำให้นักแสดงเสียหาย และ
อาจมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ในอนาคตด้วย เพราะยุคสมัย
ที่เทคโนโลยีมีส่วนผลักสื่อออนไลน์ให้ไปไวไปไกลก็ยิ่งนำเป็นห่วง

“วันนี้เขาไม่ได้จับหนูฉวนะ เขามาหยอดเสนที่ใส่แม่กับน้ำพร”
เธอล่ะแล้วยกไหล่ ก่อนจะเดินไปทรุดตัวนั่งที่โซฟาตัวหนึ่ง คนฟัง
หัวเราะคิกคัก “แต่เขาก็เท่และดูดีมากแหละ ไม่ได้รู้สึกอึดอัดเวลา

อยู่ด้วยกันด้วย ถ้าไม่ได้สนิทใจเวลานั่งคุยหรือกินข้าวกันสองคน
หนูญาคงเกร็งๆ กว่านี้”

“เขาก็เข้าหาผู้ใหญ่ได้ตินะ มารยาทดี ดูอ่อนน้อม สุขภาพ และ
ก็ไม่ได้ฉวยโอกาสกับหนูญาด้วย” คนเป็นแม่เอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม
เอื้ออาทร “ถ้าเขาเป็นพวกมือเป็นหนวดปลาหมึก และพยายามมากๆ
แม้ว่าก็น่าจะอึดอัดกันทุกฝ่าย แต่นี่เขาวางตัวดี และก็ได้ปฏิเสธที่จะ
เข้าหาให้ครอบครัวหนูญารู้จักมักคุ้นกัน”

“อ้อ...ป้าเกริกเขาก็เชียร์คุณแม่ให้หนูญาคะแม่” ฟนทิพย์บอกเล่า
พลางหันไปสบตากับดาราสาวของตน “ป้าเขาว่าเป็นคนหนุ่มอนาคตไกล
และก็มีพื้นฐานครอบครัวที่ดี ไม่ติดพนัน ไม่มีเรื่องยาเสพติด และ
ก็ทำงานดีจนได้เป็นหัวหน้าตั้งแต่หนุ่มๆ แล้วยังวางแผนติดต่อซื้อลิขสิทธิ์
รายการมาให้บริษัทเยอะด้วย เขาว่าถ้าได้คบกันก็น่าจะช่วยเกื้อหนุนกัน
ได้สักทาง”

“หนูญาเป็นนักแสดง แต่เขาเป็นโปรดิวเซอร์รายการนะคะ แถม
ทำงานด้านบริหารในบริษัทด้วยแหละ จะเกื้อหนุนกันยังไงอะ” เธอว่าขึ้น
แล้วทำปากอยู่

“ป้าแคงคิดว่าวงการบันเทิงเหมือนกันมั้งลูก” เอ่ยแล้วหล่อน
ก็ยิ้มกับลูกสาวที่พยักหน้ารับ “หนูญาก็ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว แม่รู้ว่าลูก
โตพอจะรับผิดชอบตัวเองได้อย่างดี เขาเองก็ดูอายุมากแล้วนะ คบหากัน
ก็ไม่ได้เสียหาย”

“ก็ดูๆ เขาไปก่อนนะแม่ เพิ่งมาเจอและคุยกันเยอะๆ ก็เมื่อวาน
เอง ที่ผ่านมาเจอกันผ่านไปผ่านมาก็ไม่ได้จริงจังแบบนี้” เธอบอกอย่าง
แบ่งรับแบ่งสู้ ถึงจะมีคนการันตีเขาหลายคน แต่เขาก็เพิ่งมาจีบเธอ
เมื่อวานจะให้ตัวนตต์สใจก็แปลกไป “ดูความสม่าเสมอและนิสัยใจคอ
เขาจริงๆ ต่อกันไปแหละคะ”

“ก็จริงแม่ เมื่อเวลามีข่าว...” ฟนทิพย์บอกอย่างอ่อนใจ โดยมี

ทั้งนางเอกสาวและคนเป็นแม่พยักหน้าเห็นด้วย ก่อนหล่อนจะขยับตัว
นั่งมองออกไปนอกบ้าน จนอีกสองสาวก็มองตาม “โคตรเท่เลยอะ
อย่างกับนายแบบ พระเอกซีรีส์ พ่อคุณเอ๊ย คุณชมของฉัน...”

“เจ๊ๆ ใจเย็น” ญาติสาวเรียกด้วยเสียงกลั้วซัน พลังสายหน้า
หัวเราะไม่ต่างจากแม่นัก “เจ้เพื่อเขาว่าหนูญาอีกมั้ง”

“เมื่อกี้หนูญาเปิดโอจีคุณชมให้ดู พ่อเขาก็ไม่ค่อยเหมือน
คนเกาหลีนะ เหมือนคนแขกผิวขาวๆ” ญาติเอ่ยความรู้สึกก่อนจะยิ้ม
ในหน้าเมื่อเห็นชายหนุ่มที่นั่งไขว่ห้างสูบบุหรี่อยู่ที่ม้าหินอ่อนกำลัง
จะเดินกลับเข้ามา แต่เขาก็หยุดมองดูอะไรที่ทางไปด้านหลังบ้าน “หนูญา
ไอ้ว่ามันมาขอกินอีกไหม คุณชมเขามองไปหลังบ้าน”

“อ๊า...เดี๋ยวหนูญาออกไปดูก่อน” เธอรับคำของแม่ทันที ก่อนจะ
รีบลุกและฮ้อยเท้าออกจากประตูหน้าบ้านไป เพราะมีแมวโดนทิ้งลายวัว
ที่ชอบเที่ยวไปเที่ยวมาขออาหารกินตามบ้านต่างๆ อยู่ตัวหนึ่ง

๒ ชมกรที่กำลังจะเดินกลับเข้าไปในตัวบ้านของหญิงสาวหลัง
ออกมานั่งสูบบุหรี่อยู่สักครู่ ทว่าหางตาของเขาเหลือบไปเห็นแมวตัวหนึ่ง
ที่เดินกล้าๆ กลัวๆ ออกมาจากทางเดินปูกระเบื้องบนพื้นหญ้าจาก
ด้านหลังบ้าน พอเห็นเขาหยุดยืนมอง มันก็หยุดเดินและทำหัวหด
ขนพองเล็กล็อยมองมาที่เดิม มองแล้วเขาก็คิดว่าเป็นแมวลายวัวที่ตัวโต
พอสมควร แต่ดูมอมแมมมาก ไม่ได้สะอาดหรือได้รับการดูแล

“ว่าไงวัว...เหมียวๆ”

เสียงใสๆ ของญาติสาวดังขึ้นทักทาย พร้อมการก้าวเดินผ่าน
ท้ายรถยนต์ที่จอดอยู่ชะงักไปมองดูแมวตัวนั้นระหว่างทางเดินไป
ด้านหลังบ้าน เขาเลิกคิ้วมองตาโตขึ้นเล็กน้อยและยิ้มมุมปากกับกิริยา
ท่าทางของทั้งคนและแมว ซึ่งดูเหมือนเจ้าเหมียวที่เธอเรียกขานก็ร้องรับ
และรีบเดินเข้าหาเพื่อถูไถไปมากับข้อเท้าของเธอไม่ห่าง

“แมวบ้านคุณเธอครับ” เขาถามด้วยความสงสัย และพยายามรักษาระยะห่างในการยื่นมือ เพราะดูเหมือนแมวจะระแวงอยู่มาก มันจึงถอยไปนิด แต่ก็รื้ออาหารจากหญิงสาวที่กำลังตักอาหารเม็ดจากถุงอาหารแมวอย่างดีใส่ซามพลาสติก และมีอาหารซองที่เธอก็ฉีกและบีๆ ใส่จานพลาสติกคู่กันด้วย

“ไม่ใช่ค่ะ แมวน่าจะโดนทิ้งแล้วก็เดินไปมาในหมู่บ้านเพื่อหาอาหารกินนะคะ” เธอเล่าแล้วทำหน้าที่สลดเล็กน้อยเมื่อคิดถึงชะตาชีวิตแมวตัวนี้ พลางย่อตัวลงวางซามและจานอาหารให้เจ้าแมวได้กินอย่างเอร็ดอร่อย ก่อนหันไปมองตุ๊กละมั่งไปไม่ใหญ่่นัก ที่เสียสละจากการล้างผักมาใส่น้ำประจำไว้ให้แมวได้มากินว่ายังสะอาดหรือไม่ พอเห็นว่ายังไม่มีฝุ่นหรือผงเธอก็ลุกขึ้นยืน

“หมู่บ้านปิดขนาดใหญ่มีคนทิ้งแมวด้วยเธอ” ชายหนุ่มพึมพำออกมาอย่างแปลกใจ พลางพ่นลมหายใจเมื่อสบตากับเธอที่เอ่ยเล่าต่อ

“สี่ห้าเดือนก่อนมีบ้านที่เขาติดประกาศขาย ตอนนั้นก็ยังไม่มีคนมาซื้อนะคะ หนูอยู่กับบ้านอื่นที่เจอเจ้าแมวตัวนี้เข้าไปหลบแดดหลบฝน หรืออ้อนขอข้าวกินก็ถ่ายรูปลงไลน์หมู่บ้านกัน หลายคนว่าคงโดนทิ้งดีหน่อยตรงมีแต่คนใจดี ไม่ได้ไล่หรือต่อต้านให้จับออกไปปล่อย แล้วมันก็เหมือนรู้ตัวว่าต้องเจียมตัวด้วย ก็แค่นี้ไปๆ มาๆ หลายๆ บ้านเพื่อชอกกิน แล้วก็หลบแดดหลบฝน” เธอเล่าแล้วนั่งไปหลังหันไปทิ้งถุงอาหารเปียกของแมวในถังขยะแบบเหยียบเปิดฝาแล้ว

“แสดงว่าก็ไม่ได้นอนที่บ้านหลังไหนที่เข้าไปชอกกิน” เขาถามอย่างสงสัย เธอก็พยักหน้ารับ

“พวกลุงป้าบ้านอื่นเคยเดินออกกำลังกายกัน แล้วไปเจอมันเข้าไปนอนหน้าบ้านที่ติดประกาศขายค่ะ ก็เหมือนว่าออกมาหากิน แล้วกลับไปนอนที่บ้านเดิมตลอด บ้านหนูญาติๆ กันว่าถ้าจับได้ก็คงพาไปหาหมอตรวจแหละ แต่มันยังไม่ยอมให้จับค่ะ ก็อ้อนๆ ชอกกิน แต่ก็ระแวง

มากๆ ด้วย ไม่รู้ว่ากว่าจะกล้อออกมาหากินแบบนี้ เจออะไรบ้างก็ไม่รู้”
“ก็ยังโชคดีที่หลายบ้านมีอาหารให้กิน” เขาบอกแล้วยิ้มเล็กน้อย
โดยที่เธอก็ยิ้มและพยักหน้าตาม

“ข้างบ้านก็มีซามอาหารกันหมด เทออาหารเม็ดไว้ตลอดนะคะ แต่
แกบอกว่ มันคงชอบกินแบบบัพเฟต์ ตะลอนขอกินอาหารรสหลากหลาย
ตามบ้านต่างๆ” เธอเล่าพลางชี้ไปที่รั้วบ้านอีกหลังด้วยเสียงสดใสและ
หัวเราะชอบใจ “คุณชมเลี้ยงสัตว์ไหมคะ”

“ไม่ครับ” เขาตอบทันควัน “ผมอยู่คนเดียวที่คอนโคตา ถึงที่อยู่
เลี้ยงสัตว์ได้ แต่ก็กลัวดูแลไม่ดี เพราะบางทีงานก็เลิกไม่เป็นเวลา”

“อ้อจริง” เธอพยักหน้ารับคำเห็นด้วย ก่อนโบกมือให้แมว
ที่กินอาหารเปียกจนหมดจาน และเลียอาหารเม็ดนิดหน่อย ก่อนมัน
จะกระโดดนอนบนชั้นด้านล่างที่เธอวางถุงอาหารและกล่องอาหารเปียก
สำหรับแมวไว้ด้านบนสุด “กินนอนให้สบายใจนะ”

“ถ้าจับได้คุณคงเลี้ยงสินะครับ”

“ก็คุยกันในบ้านแบบนี้แหละ สงสารมัน” เธอบอกยิ้มๆ ระหว่าง
พากันเดินเข้าบ้านพร้อมเขา “น้ำพรแก่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไร แม่ก็โอเค
พัฒนก็ชอบสัตว์ แต่ก็พูดแบบคุณชม เพราะในบ้านถึงเลี้ยงได้แต่
ไม่มีเวลาเอาใจใส่เต็มพิกัดแมวก็กังฮอยอีก แต่ถ้าช่วยเจ้าเหมียวก็ตกลง
ว่าดูแลกันได้ สงสารมันกันหมด”

“คุณชมจับแมวได้ไหมจ๊ะ” ญาณีถามขึ้น เมื่อได้ยินลูกสาว
คุยเรื่องแมวกับชายหนุ่มขณะเดินเข้ามา

“แม่ก็...” คนเป็นลูกสาวหัวเราะร่วน ระหว่างชายหนุ่มส่ายหน้า
ทันทีและหัวเราะแห้งๆ ตาม

“หนูญาระวังมันชวนหรือกัดนะ มันอ้วนแต่ก็ระแวงอยู่ ถ้าขา
หรือแขนมีรอยแผลจากเล็บแมวมันหายยาก เป็นรอยดำๆ ด้วย ป้าเกริก
ดำเจ้ตายท่า” ฝนทิพย์เอ่ยขึ้นระหว่างมองอีกฝ่ายนั่งลงบนโซฟาเบด

ด้านสองที่หนึ่ง แล้วมีชายหนุ่มนั่งลงตาม เมื่อหล่อนกับญาติญาติ
โซฟาเบตด้านที่ยาวกว่าไปแล้ว

“หนูญาติใส่กางเกงขายาวตลอดแหละเจ้ฝน” เธอบอกยิ้มๆ พลัง
ตบมือกับต้นขาที่ใส่กางเกงผ้าฝ้ายขายาวอยู่บ้าน

“ก็ดีแล้ว” ผู้จัดการส่วนตัวบอกแล้วยกนิ้วให้ พลังเหลือบมอง
ชายหนุ่มที่นั่งมองหญิงสาวเงียบๆ จนนึกขึ้น แต่หล่อนก็คงไปกะเกณฑ์
อะไรเรื่องพวกเขาไม่ได้ แค่มองและดูแลห่างๆ ตามหน้าที่ดีกว่า

ญาตาวีหนึ่งๆ นอนๆ อยู่บนพรมหนานุ่มผืนใหญ่ที่ปูไว้ตรงกลาง
ของชุดโซฟารับรองแขกกับผนังทึบและดวงพร ส่วนแม่ นั่งคุยกับเชมกร
ระหว่างเปิดโทรทัศน์ดูรายการต่างๆ ไปด้วย นับว่าชายหนุ่มมีความ
ผ่อนคลายเป็นและไหลลื่นไปได้ดีกับการใช้เวลากับครอบครัวของเธอ
แม้เขาจะไม่ใช้คนคุยเก่งแต่ก็ไม่ได้ไร้ธรรมาภัยนัก เกือบสี่โมงครึ่ง
เสียงกริ่งหน้ารั้วก็ดังขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่สุรพัฒน์จะกุกุกจ้อเดินเร็วๆ
ออกมาจากส่วนด้านในของบ้าน หลังเข้าไปนั่งทำงานอยู่นาน

“ผมเปิดเองน้ำพร” เสียงบอกออกมาก่อนตัว เพราะดวงพรก็กำลัง
จะลุกไปทำหน้าที่

“อันอันมาเธอลูก” ญาติเอ่ยถามถึงเพื่อนสาวคนสนิทของลูกชาย
อย่างอัญญาณี

“ครับแม่” เขาตอบระหว่างเดินออกไปที่รั้ว

“อันอันเป็นเพื่อนสนิทของพัฒน์คะ” หญิงสาวบอกกับเชมกร

“อ้อ” เขารับคำอย่างเข้าใจก่อนจะยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นหญิงสาว
ผิวขาวใสใบหน้ามีส่วนผสมของเชื้อสายจีน แต่ก็มีดวงตากกลมโตไม่ได้
เล็กเป็นสาวหมวยนัก เดินเข้ามากับน้องชายของคนที่นั่งกอดหมอนอยู่
ข้างๆ และเขาก็ยกมือรับไหว้ตามทุกคน เมื่อผู้มาใหม่ยกมือไหว้อย่าง
อ่อนน้อม

“คุณเขม เป็นโปรดิวเซอร์ของ TSB ที่มาตามจับพี่หนูมาอยู่”

“หือ...” ัญญาณีอุทานเบาๆ ด้วยดวงตาที่โตขึ้นมาก

คำแนะนำของสุรพัฒน์ทำให้เกิดเสียงหัวเราะเบาๆ จากคนรอบข้าง แต่กับคนโดนแนะนำกับคนกลางอย่างฉิวตาวิได้แต่นั่งหลังตรงตาโตขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ ตามไปกับคนอื่น

“อันอันซื้อไก่เผ็ดเกาหลีกับแกงกิมจิทะเลมาชุดใหญ่ครับ เราน่าจะสั่งอะไรมาเสริมแล้วกินตอนมือเย็นกันได้นะ” สุรพัฒน์บอกระหว่างเดินไปยังส่วนรับประทานอาหารที่บ้าน

“โอเค เจ้ก็ว่าจะสั่งไก่เผ็ดเกาหลีแล้วก็ต้มมาม่ากินกันน้อย” ฟนทิพย์ส่งเสียงอย่างชอบใจ ก่อนจะลุกจากที่นั่งไปช่วยดูอาหาร โดยมีดวงพรลุกไปด้วยกัน

“คุณเขมเมื่ออาหารเกาหลีใหม่คะ เห็นว่าเป็นลูกครึ่งเกาหลี” ัญญาณีเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเกรงใจอยู่ในที่ พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

“ไม่เมื่อหรือครับ จริงๆ ที่บ้านก็ชอบกินอาหารเกาหลีที่พอหากินกันได้ในเมืองไทย เพราะพ่อก็คิดถึงอาหารเกาหลีเหมือนกัน” ตอบแล้วเขาก็ยิ้ม “แต่ที่เมืองไทยส่วนมากร้านอาหารเกาหลีจะทำอาหารที่คนไทยนิยมกิน หรือเห็นมากๆ ในซีรีส์เกาหลี อาหารเกาหลีบางชนิดก็ไม่มีขาย พ่อก็บ่นๆ แต่ก็ไม่ได้อะไรมากเท่าไร อีกอย่างพ่อไปเรียนที่สหรัฐฯ กับแคนาดาตั้งแต่จบมัธยมต้นด้วยครับ ก็เลยหัวสมัยใหม่มาก”

“เจอคุณแม่ตอนไปเรียนสินะ”

“เจอที่เมืองไทยครับ พ่อทำธุรกิจเรื่องส่งออกอาหารออร์แกนิกนะครับ” ชายหนุ่มทำท่าครุ่นคิดเรื่องพ่อแม่ตัวเอง “เจอที่โรงแรมของคุณตาแหละ พ่อคุณตาเสียแม่ก็รับช่วงต่อ แล้วพ่อก็ตามจับ แต่งงานกันแล้วพ่อก็ย้ายมาอยู่เมืองไทยเลย”

“โรแมนติกเชียว” คนแก่ที่นั่งฟังยิ้มแล้วพึมพำ

“แม่ชอบนิยายพ่อฝันกับฟังเรื่องรักๆ ใครๆ ค่ะ” ลูกสาวอดแส

ไม่ได้ ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ จนคนเป็นแม่ค้อนไล่ “หนูญาไปดูอาหารดีกว่า เดี่ยวเจ๊ฝนสั่งอะไรมาเยอะเยอะกินไม่ไหวกันอีก คุณชมก็เล่าเรื่องโรแมนติคให้แม่ฟังไปก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้ายิ้มๆ มองตามร่างเพรียวบางที่ลุกและวิ่งหายไปจากมุมห้องโถงรับรองแขกเข้าไปยังส่วนห้องอาหารของบ้าน ได้ยินเสียงคุยกันแว่วมาแต่ก็ไม่ชัดเจน เขายิ้มกับญาติที่ตบโซฟาให้เขาขยับขึ้นไปนั่งด้านหลัง ก่อนจะคุยกันไปเรื่อยเรื่อย แต่ก็คล้ายๆ กับว่าเขากำลังโดนว่าที่คุณแม่แฟนที่กำลังตามจับสอบสวนอยู่นั่นเอง

๖๖ สงแดดยามเย็นเริ่มอ่อนลง โคมไฟสนาม ดวงไฟหน้าบ้าน และไฟพระย่ำที่พันไว้กับต้นไม้ถูกเปิดเพื่อให้แสงสว่างเพิ่มขึ้นทั่วบริเวณ ชุดม้านั่งหินอ่อนที่ตั้งอยู่บนสนามหญ้าด้านหน้าบ้านของญาติสาว ได้ต้อนรับแขกเหรื่ออีกครั้งในวันหยุดงานคราวนี้ และอาจเป็นครั้งแรกด้วยที่บ้านของหญิงสาวได้ต้อนรับเขมกร ชายหนุ่มผู้หล่อเหลาเกินกว่าจะเป็นโปรดิเวเซอร์ในแวดวงบันเทิง พร้อมคนสนิทที่ครอบครัวคุ้นเคยอย่างสนิทพินัยกับอัญญาณี โดยที่ทุกคนเข้ากันได้ดี แม่จะไม่ได้พุดจาหยอกเย้ากันมากมาย แต่ก็สนทนากันได้ไหลลื่นและสนุกสนาน ไม่ทำให้บรรยากาศอึดอัดเลย และเขาก็ดูจะไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องที่บ้านของญาติสาวให้พี่เลี้ยงอย่างตวงพรร่วมวงปาร์ตี้เล็กๆ นี้ด้วย หญิงสาวมองแล้วก็นับว่าชายหนุ่มลูกครึ่งมาดนิ่งก็เข้าสังคมได้อย่างดีทีเดียว

“คุณเขมฮะ...”

“หือ...” คนถูกสุรพัฒน์เรียกส่งเสียงรับ พลางเหลียวมองระหวาง กำลังจะใช้ตะเกียบคีบไก่ไม่มีกระดูกราดซอสเผ็ด

“คุณเขมเพิ่งเจอพี่หนูญาแล้วตามจับจากอัตรายการเมื่อวานหรือ เจ็ฟเนมัวร์” ถ้ามแล้วเขาก็จ้องตามบุรุษหน้าหล่อที่นั่งข้างๆ พี่สาวตนเอง อีกฝ่ายยกยิ้มเล็กน้อยและเหลียวมองญาติาวี กับแฟนพิพยที่นั่งข้างญาติาวี ด้วย

“เคยเจอหลายครั้งแล้ว” เขมกรตอบพลางยกแก้วเบียร์ขึ้นจิบไป อีกหนึ่งแทนการคิ๊ปไก่อ่เข้าปาก ก่อนจะพูดต่อ ระหว่างเหลือบมอง คนข้างๆ ที่หันมาทำตาโตอย่างสงสัย “ตอนนั้นแค่คิดว่าเขาเป็นดารา ที่มาแรง ดูนิ่งๆ หยิ่งๆ เลยไม่ได้สนใจอะไร แต่ก็ทำงานดี ไม่มีเง่า หรือ วินที่มงาน เขาสวยด้วย พอเห็นเขาออกรายการกับลงลั้มภษษณณ์เยอะซึ้น ก็เลยสนใจ”

“โห...” เสียงแซวจากทุกคนดังขึ้น

“จริงๆ ผมเจอดาราเยอะ ดาราก็เป็นคนปกติที่สวยหล่อเฉยๆ ไม่ได้มีอะไรพิเศษ หรือสวยหล่อแล้วมีเสน่ห์ด้วยทำให้หน้าดึงดูดด้วย อีกอย่างนิสัยใจคอก็สำคัญที่จะอยู่ในวงการได้นานและรุ่งใหม่” ชายหนุ่ม เอ่ยเรียบๆ แต่ก็มีรอยยิ้ม “คุณหนูญานี้ผมไม่เคยได้ยินใครนินทาว่าร้าย เสียหาย มีแต่คนพูดถึงในทางที่ดี นินทาก็เป็นเกมหยอกและพูดถึง อย่างหม่นใส่ที่ไม่ได้อิจฉฉนั้ก พอเมื่อวานที่เขาตอบรับงานรายการมัน ก็เป็นเรื่องราวที่ทำให้สนใจนะครับ”

“หนูญาว่าเคยเจอคุณเขมแค่ครั้งเดียวนะคะ...หลายปีแล้ว และ ก็เจอเมื่อวานที่คุณลงมาดูอัตรายการในสตูดิโอ” คนโดนชมซึ่งหน้าเอ่ยแล้ว ทำปากยู่เล็กน้อย

“ผมทำเบื้องหลังนะครับ คุณอาจไม่ได้สังเกตเวลาอยู่ในสตูดิโอ บางทีที่นั่งคุมที่มงานอีกที ไม่ได้ออกหน้าอะไรด้วย” ชายหนุ่มหันมองเธอ และบอกด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง โดยที่เธอก็ทำหน้าที่สลดนิตน่อยและ พยักหน้ารับ “ผมก็รู้สึกว่าคุณหนูญาเป็นคนทำงานดี วางตัวดี ไม่มีข่าว เสียหาย แต่ก็ป็นดาราแหละ ช่วงก่อนหน้านั้นก็ได้กั้ล้าคุยอะไรด้วย

คุณอาจจะมองว่าผมเป็นแค่พนักงานทำตำแหน่งโปรดิวเซอร์ก็ได้”

แฟนพิชญ์หัวเราะเบาๆ ที่ได้ฟังคำเล่าของชายหนุ่มมาดเท่ “ป่าเกริก เขาชมคุณชมบ่อยค่ะ คนหนุ่มตั้งใจทำงาน จากตำแหน่งพนักงานธรรมดาที่ได้เลื่อนขั้นไปอยู่ระดับบริหาร เวลาทางทีมรายการของ TSB ติดต่องานมาทางเราถึงไม่ค่อยปฏิเสธ แต่หนูญาก็ไม่ค่อยชอบไปออกรายการอะไรอยู่แล้ว แต่พอละครล่าสุดดังมากๆ การไปสัมภาษณ์เมื่อวานก็ถือว่าดีมาก โปรโมตตัวเองและยังจะได้แฟนหล่อด้วย”

“เจ็ฝน!” คนกลางอย่างญาตาวิส่งเสียงดัง ก่อนจะหัวเราะตามคนอื่นๆ ไม่ต่างจากชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ ตนเอง

“ทำไมคุณชมไม่เป็นดาราคะ หล่อกว่าพระเอกบางคนอีก” อัญญาณีถามยิ้มๆ ก่อนจะใช้มือที่ใส่ถุงมือพลาสติกหยิบน้องไก่ขึ้นกัटरหว่างรอฟังคำตอบที่อีกฝ่ายหัวเราะขัน

“ผมอดทนไม่พอหรอกครับ เป็นดาราต้องอดทนมากๆ ผมใจร้อนแล้วก็ไม่ค่อยชอบยุ่งกับคนอื่นที่ไม่อยากเข้าหาเท่าไร แต่ชอบคิดชอบวาดแผนอะไรแล้วอยากเห็นมันเป็นจริง ตอนแรกก็เริ่มจากเขียนสคริปต์ต่างๆ จนได้โอกาสโปรดิวซ์เอง พอทำได้ดีก็มาเป็นโปรดิวเซอร์ที่ควบคุมเขียนบทบางงานด้วย มันก็เลยสนุกดี อีกอย่างงานเบื้องหลังไม่ต้องรักษาลุคอะไรมาก บางวันเหนื่อยๆ ไม่อยากยิ้มก็หน้าบึ้งได้ แต่พวกดาราไม่ได้นะครับ ไม่งั้นจะโดนหาว่าเรื่องมากหรือหยิ่งไปอีก” เขาบอกแล้วยกไก่หล่ โดยที่ทุกคนก็พยักหน้าตามระหว่างฟังเหตุผลของเขา “พอคิดแล้วคุณหนูญาเงียบๆ แล้วก็ชอบอยู่กับเจ็ฝนเวลาไปอัดรายการก็เพราะปลื้กตัวสินะ”

“ก็ใช่ค่ะ” หญิงสาวตอบ “บางทีการให้ความสนิทสนมกันเกินไปก็อาจจะโดนเอาไปพูดอะไรลับหลังได้”

“หนูญาเคยเป็นเด็กใสๆ แล้วการเขี้ยวการใหม่ก็คิดว่าดารารุ่นพี่น่ารักหรือใจดีกันหมด ไม่รู้หรือกว่าต่อหน้าอย่างลับหลังอย่าง

มีทุกวงการแหละ” ฝนทิพย์เล่าแล้วส่ายหน้าเล็กน้อย “ตอนนั้นก็แค่เหมือนแนะนำห้องใหม่ตามปกติ แต่พอไปเจอผู้ใหญ่ก็จะพูดเหมือนหนูญาทำอะไรไม่เป็นเลย ทำงานด้วยเหนื่อยต้องคอยสอนบลาๆ ทั้งที่หนูญาก็ทำงานได้ เจ๊ก็เลยพยายามจะไปงานกับเขาทุกงานจนตอนนี้”

ญาติาวัยก็ยิ้มแล้วผ่อนลมหายใจเบาๆ “ถ้าตอนนั้นไม่มีเรื่องเงินและหนี้สินมาใช้จ่ายตอนพ่อป่วย หนูญาก็คงเรียนให้จบแล้วก็ไปสาวออฟฟิศแหละ แต่โอกาสมาหมั้นก็ต้องเสี่ยงกว่าไว้ ไม่ได้คิดจะดังหรืออะไรหรอก ก็แค่ถ่ายโฆษณาแล้วได้เงินดีมันก็โอเคมากๆ พอโอกาสจะเซ็นสัญญาและรับงานดีๆ คิดว่าแลกกับการเสียความเป็นส่วนตัวแล้วมีรายได้มากกว่างานในวงการบันเทิงมันก็โอเค อีกอย่างหนูญาไม่ได้คิดว่าโอกาสจะมาเรื่อยๆ จนมาถึงจุดนี้หรอกนะ แต่มาได้ขนาดนี้หนูญาก็รู้สึกดีมากๆ หาเงินได้ มีคนเอ็นดู และมันก็เหมือนว่าในสังคมไทยดาราต่างๆ วางตัวดีๆ ก็ได้รับอภิสิทธิ์อยู่แหละค่ะ ได้สินค้าสปอนเซอร์ฟรี ได้ของขวัญจากแบรนด์ต่างๆ ได้ของจากแฟนคลับ อีกอย่างก็ได้เงินมากกว่าหลายๆ อาชีพ โชคดีที่มีแม่ช่วยเก็บและวางแผนเงิน หนูญาก็คิดว่าสิ่งที่เราเสียความเป็นส่วนตัวไปบางส่วนมันก็คุ้มค่ากับรายได้ที่รับมา”

“ก็จริง...การเป็นดาราคือเป็นส่วนตัวหายไปอยู่มาก ไปไหนมาไหนก็มีคนมองและขอถ่ายรูป บางครั้งก็ทำให้รู้สึกอึดอัด” เขมกรพูดออกมาจากที่ประสพการณ์ในวงการทำให้เขาเข้าใจความอึดอัดของคนดังมากมาย

“ขนาดผมเป็นน้องชายดารา ยังต้องระวังเลยฮะ ยุคโซเชียลมีเดียที่ทุกคนมีสื่อในมือก็เหมือนดาบสองคม” สุรพัฒน์เอ่ยขึ้นพลางถอนหายใจ โดยมีคนสนิทพยักหน้าตาม

“หนูญาถึงไม่ค่อยโพสต์อะไร นอกจากเรื่องงาน เรื่องของขวัญ แต่ขนาดโพสต์น้อยก็ยังมีคนจับโย่งไปคบคนนั้นคนนี้ ไม่คบคนนั้นคนนี้

เลยล่ะ” เธอเล่าแล้วยักไหล่ “รุ่นน้องบางคนก็หลงกับยอดโลกนี่คะ บางเรื่องไม่ยุติกว่า แต่ก็ไปคอมเมนต์หรือโพสต์แซว”

“ดาราดังหลายคนที่เหลิงก็เพราะได้รับอภิสิทธิ์มากมายจากความดัง แต่ลืมรักษามารยาทและรักษาน้ำใจคนอื่น” เขมกรพูดแล้วยักไหล่ ก่อนบอกเล่ามุมมองคนทำงานเบื้องหลัง “ลักพักเขาก็จะหายไปจากวงการเอง เพราะคนเบื้องหลังไม่เอาร่วมงานด้วย งานก็จะค่อยๆ หด แล้วเขาก็หายไปนั่นแหละ แต่ถ้าฝีมือดี นิสัยดี ไม่หลงระเหิงกับชื่อเสียง ใครๆ ก็เอาร่วมงานด้วย ยิ่งฐานแฟนคลับดี พวกผู้ผลิตก็ชอบนะ เพราะสปอนเซอร์เข้าและได้รับกระแส”

“โชคดีที่คุณเขมเข้าใจวงการบันเทิงนะคะ แม่คงไม่ต้องกลัวว่าคุณเขมจะใจร้ายทำให้หนูญาติชาวฉวนเรื่องความรักนะคะ” ญาติีตักขึ้นจนชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ และรับคำ “แม่ไม่ว่าหรือกนะถ้าจะจีบหรือคบกันยังไง แต่ก็ขอให้คุณเขมดูแลเขาดีๆ เหมือนช่วงโปรโมชันนานๆ”

“แม่...ยังไม่ได้คบกัน” คนเป็นลูกสาวเอ่ยแล้วส่ายหน้าไปมาพลางกัदन่องไ้กระบายอารมณ์

“ผมว่าผมจีบติดนะคะ” เสียงหัวเราะลึกลับของเขมกรดังขึ้น พลางยกยิ้มในหน้าคมเข้ม และหันสบตากับคนข้างๆ ขณะที่คนอื่นๆ ส่งเสียงวิดีวีวีแซวกันทันที

“ใช่เซ่...คุณเขมหล่อนี่นา” คนโดนความหล่อเหลาและน้ำเสียงของเขาสะกดตั้งแต่เมื่อวานพิมพ์พาลงทำปากย่น ก่อนทำหน้าตาอยู่ยี่ส่งผลให้เขาหัวเราะขัน ไม่ต่างจากคนอื่นที่ปรบมืออย่างชอบใจ

ญาติาวีไม่รู้ลี้ก้อัดกับเขาตั้งแต่เมื่อวาน มีเพียงความหวังเกรงกับท่าทางสุขุมและมาดที่เนียนมาก แถมหน้าตาของเขาก็ดูดีราวกับปั้นแต่ง หากเธอก็คิดว่าโชคดีที่เขามีบุคลิกนิ่งขริ่มจนได้ฉายาว่า แวมไพร์ เพราะทำให้คนรอบข้างกลัวและไม่กล้าจะเข้าหาเขานัก เป็นเกราะกันสาวๆ ออกห่างได้ง่ายๆ โดยที่เธอไม่ต้องเหนื่อยเลย ถ้าตกลง

จะคบกับเขาหลังเรียนรู้อันต่อสักพัก

๒ ชมกรลุกจากโต๊ะมาหिनอ่อนไปยืนบริเวณต้นไม้ใหญ่ที่ห่างจากบริเวณนั้นนิดหน่อย เพื่อรับสายโทรศัพท์จากทีมงานในรายการที่เขารับผิดชอบอยู่ ก่อนใบหน้าที่ผ่อนคลายมีรอยยิ้มประดับอยู่ตลอดวัน จะขมวดบั้งขึ้น เหมือนวันทำงานที่แสนวุ่นวายยุ่งเหยิงและต้องคอยแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เข้ามาในความรับผิดชอบ

“อ้าว...แต่เขาเซ็นสัญญาและข้อตกลงเรื่องอัตรารายการตอนที่เชิญไปแล้วนะ” เสียงทุ่มท้าวลึกลงดังขึ้นกว่าปกติเล็กน้อยด้วยอารมณ์ที่หงุดหงิด พลังยกมือข้างที่วางขึ้นทำเอวสอบและยื่นพ่อนแรงขยายข้างหนึ่งระหว่างเงหน้าสุดลมหายใจแรง “แล้วยังไง! เขาก็ต้องเสียค่าปรับไง!”

ญาติาวิมองชายหนุ่มร่างสูงสง่าที่มีอาการผิดปกติไป ระหว่างนั้นสมาชิกในวงอาหารก็มองและเหลือบสบตากัน “หนูญาว่าเขามีปัญหาเรื่องงานแหละ”

“เออ...ใครผิดสัญญาปะ เจ้ได้ยื่นไม่ซัด” ฝนทิพย์รับคำและส่งเสียงกระซิบถาม

“ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมคนกลัวเขาแล้วเรียกว่าแวมไพร์แบบที่เจ้เล่า” สุรพัฒน์ออกความเห็น “เวลาดีๆ ก็น่ารักเซียว เวลาหงุดหงิดก็โมโหน่ากลัวอะ ขนาดเห็นแค่นี้ยังสยองแทนลูกน้อง”

“ถ้าไม่ดูก็คุมคนไม่ได้สิ” คนเป็นพี่สาวบอกร้องชาย จนทั้งน้องชายและคนอื่นหันมองเธอเป็นจุดเดียว “ทำไมอะ มองอะไรกัน”

“พี่ชอบเขาแหละ” ว่าแล้วเขาก็ทำปากเบีใส่พี่สาวที่ส่งสายตาค้อนมาหา

“เออ...ชอบเขาแหละ แต่เก๊กไว้” ฝนทิพย์สับสนุน

“แม่ก็ว่าเราชอบเขา ไม่งั้นก็คงไล่เขากลับแบบสุภาพไปนานแล้ว”

ญาติเองยังแซวลูกสาวด้วยอีกคน

“น้ำก็ว่าคุณหนูชอบແหละคะ นิ่งกินข้าวเที่ยงกับนั่งข้างกัน ตอนนั้นก็ไม่ได้รังเกียจหรืออึดอัดเวลาเขาเข้าหา” พี่เลี้ยงอย่างตวงพร ยังเห็นด้วย

“หนูว่าเขาหล่อ สมาร์ท และเสียงเซ็กซี่มาก พี่หนูญาไม่ผิดที่ชอบนะ” อัญญาณียิ้มแป้นปิดท้าย

“เออๆ ก็ชอบແหละ หน้าหล่อ ผิวพ่อง สูงเด่นเป็นสง่ากว่า ที่งานคนอื่นขนาดนั้น...แค่หมั่นไส้ที่เมื่อวานเรื่องมากเข้ามายุ่งก้ากับรายการเอง จนถ่ายช่วงโฆษณาตั้งหลายเทก” คนโดนรุมยอมรับแล้ว ทำท่าทางพืดพืด ก่อนจะนั่งหน้ามู่ระหว่างที่คนอื่นหัวเราะคิกคัก “แต่ก็ไม่คิดว่าเขาจะบอกตรงๆ ว่าจะจีบด้วย”

“แม้ว่าโอเคແหละที่เขาตรงไปตรงมาและไม่ใช้พวกจวยโอกาส เต๊ะอั้งเรา” หล่อนบอกด้วยรอยยิ้มพอใจ โดยที่ลูกสาวพยักหน้าเห็นด้วย และเหลือบมองไปที่ชายหนุ่มร่างสูงซึ่งยืนคุยโทรศัพท์หน้านิ้วคิ้วขมวด กว่าเดิม

“หนูญาก็ชอบเขามากขึ้นตรงที่เขาไม่มีมือไวคะ” เธอบอกแม่แล้วยิ้มกับคนอื่นๆ ที่พยักหน้าเข้าใจ “ขนาดพวกนักแสดงผู้ชายบางคน ยังทำเป็นที่เล่นที่จริงแต่ชอบจวยโอกาสเลย”

“พูดยากวะ” ฝนทิพย์ส่ายหน้าแล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเมื่อหน่าย และแบ่ปากเล็กน้อย “ชอบคิดว่าตัวเองหล่อและเท่กันตามประสาดารา แหละ พอทำงานเป็นกันเองหน่อยก็มีโนเอาว่าสนิทกัน”

“แต่พี่หนูญาก็เล่นละครมาเยอะนะคะ ทำยังไงกับพวกพระเอก หรือดาราชายที่ชอบเต๊ะอั้งอะ”

“บางคนตัวดีมีไอ้ได้ บางคนก็ต้องเบี่ยงตัวหลบ บางคนก็ไม่ต้อง สูงสิงด้วยเลย” เธอตอบเพื่อนสนิทน้องชาย “ถ้าสนิทกันจริงๆ มันก็ต้อง เกรงใจกันบ้างอะ พี่ก็ได้แบบเต๊ะตัวไม่ได้เลย แต่เล่นกันไปก็ไม่ใช่ไง”

“สกินชิปได้แต่อย่ามากหรือเกินเลยจนน่าเกลียด” ผู้จัดการส่วนตัว ทำท่าขีดเส้นระหว่างเอื่อยออกมา ซึ่งหญิงสาวคนดังกล่าวก็ยกนิ้วให้อย่าง เห็นด้วย

“มี” ปัญหาเธอคะ ดูเครียดมากและคุยนานเลย” เสียงใสของ ญาตาวีเอ่ยถามอย่างห่วงใย พลางสบตาสีน้ำตาลเข้มของเขาที่สะท้อน แสงไฟสีนวลบริเวณสนามและไฟระย้าบนต้นไม้ที่จับโยงไว้เพื่อเปิดเวลา มีปาร์ตี้เล็กๆ หน้าบ้าน

“ดาราดิฉันสัญญาที่เซ็นไว้ล่ะครับ แล้วจะอัศจรรย์วันจันทร์นี้” ชายหนุ่มตอบตามตรงเมื่อทรุดกายสูงลงนั่งที่เดิมก่อนถอนหายใจแรง เมื่อทุกคนอุทานคำว่าอ้าวออกมาพร้อมกัน “ผมเข็งมาก แล้วประสานงาน ของกองรายการก็หัวหมุนมากกว่าจะหาใครมาเป็นแขกรับเชิญแทน อีกอย่างพอบอกดิฉันสัญญาต้องจ่ายค่าปรับสังกัดดาราก็ทำร้ายเบี่ยงแล้ว บอกว่าเขาป่วยนะ”

เขมกรหลับตาสูดลมหายใจลึกและส่ายหน้าไปมาก่อนจะลืมตา พลางถอนหายใจแรงอีกรอบอย่างเหนื่อยหน่าย มือของเขาจับโทรศัพท์ มือถือของตนไว้ข้างหนึ่งและเคาะเบาๆ กับโต๊ะหินอ่อนตรงหน้า ก่อนจะ หยุดหนึ่งเมื่อปลายนิ้วมือของหญิงสาวข้างกายแตะเล็กน้อยที่ข้อมือ ทำให้ เขาหยุดเคาะและผ่อนลมหายใจอีกรอบพร้อมรอยยิ้มอ่อนบาง

“นี่เป็นสิ่งที่พึงคุยกันไปเลยกับความเหลิงและหลงตัวเองของ ดาราที่เพิ่งดัง กับผู้ใหญ่ที่ให้ท้ายว่าคนของตัวเองดังและเด่นกว่าใคร คิดอยากทำอะไรก็ทำ ป่วยจริงๆ ไม่ว่าจะครับ แต่ที่ทีมงานสืบแล้วว่า ไม่ได้ป่วยแต่บินไปเกาหลีเพื่อทำอัลบั้มกับเจ้าของสังกัด” เขาเอ่ย เสียงหงุดหงิดเต็มที่แล้วส่ายหน้าระอาใจ “อ้างว่าป่วยจากการนอน แอดมิทที่โรงพยาบาลที่เกาหลี ตัวเองตกลงรับงานและเซ็นสัญญาเอง แต่ทำแบบนี้ยังจะเลี้ยงบาลีว่าป่วยไม่ยอมจ่ายค่าปรับ”

“พี่หนูญ้ามี่งานวันจันทร์นี้ใหม่ ไปรายการให้คุณแซมแทนสิ”
น้องชายขงเต็มที ก่อนจะยิ้มที่เห็นว่าที่แฟนพี่สาวตาโตและหันมอง
อีกฝ่ายหันคว้น

“ไม่ว่างค่ะ” ตอบแล้วเธอก็ยิ้มเจื่อนที่เ้าเองก็หลับตาโคลงคี่ระชะ
ไปมาแล้วนั่งคิดหนักต่อ

“มีงานอะไรเธอครับ”

“จันทร์นี้หนูญาเขามีนัดส่งวิทยานิพนธ์นะค่ะ เจ็กก็เลยไม่รับงานไว้”
ฝนทิพย์ตอบคำถามแทน โดยที่ชายหนุ่มก็พยักหน้ารับ “รอแผนงาน
ที่วางให้หนูญาตรงๆ ดีกว่า เจ็กไม่อยากให้คนสวยของเจ็กไปเสียแทน
ยายเด็กของกะเทยแก่คนนั้น”

“เจ้ฝนแก่งจ้งที่รู้ว่าผมพูดถึงใคร” ว่าแล้วแซมกรก็ส่ายหน้าหัวเราะขัน

“เหม...ไปทำหน้าที่เกาหลีกับเจ้าของสังกัดมีนางคนนั้นคนเดียว
แหละ บินไปยังกะไปกลับกรุงเทพฯ เชียงใหม่” หล่อนเอ่ยอย่างหมั่นไส้
เต็มที “เออ...ลองโทร.หาป้าเกริกสิคุณแซม ว่ามีคิวใครว่างบ้าง แกเอ็นดู
คุณแซมมาก น่าจะช่วยหาให้ เด็กๆ ในสังกัดก็ตั้งอยู่นะจ๊ะ ไม่ใช่มีแค่
หนูญาคนเดียว”

“อ้อ...ผมสื่มนึกไป” เขารับคำอย่างเห็นด้วยก่อนจะหัวเราะเบาๆ
“จ้ะขออนุญาตไปโทรศัพท์อีกรอบครับ”

ญาติาวีมองตามเมืองหลังร่างสูงที่ลุกไปยืนคุยโทรศัพท์ที่เดิมด้วย
แววตาครุ่นคิด ระหว่างที่คนอื่นมองเธอเป็นจุดเดียว “อะ! มอง
คนหล่อไป ทำไมอะ”

สมาชิกในวงอาหารเย็นหัวเราะคิกคักกันอย่างสนุกที่เห็นหญิงสาว
ร้อนตัว เพราะส่วนมากญาติาวีมักเป็นคนวางตัวนิ่งเงียบด้วยสถานะดารา
ที่โด่งดังพอตัว ออกไปไหนๆ ก็มีคนรู้จักและมารุมล้อมขอถ่ายรูปด้วย
ยิ่งออกงานก็ยิ่งโดนรุมล้อมจนแทบมองไม่เห็น การแกล้งหยอกเธอ
เรื่องที่เราหลงไหลชายหนุ่มลูกครึ่งที่เข้ามาหาที่เป็นเรื่องราวดีๆ ที่ทำให้

ยิ้มกันได้ไม่ยาก แถมเขมกรยังเป็นคนทำงานเก่งและเป็นสุภาพบุรุษด้วย ไม่เชียวรีให้คบกันไวๆ คงไม่ได้แน่นอน

6เมื่ออาหารหมดลง และผลไม้ในกระเช้าที่เขมกรนำมาให้เมื่อบาย ถูกจัดแช่เย็นไว้เสิร์ฟแทนขนมหวาน บรรยากาศคำคำคืบนี้ก็ดูจะสมบูรณ์ กับปาร์ตี้เล็กๆ ระหว่างคนสนิทของญาติกับครอบครัว หญิงสาวมอง ชายหนุ่มที่เริ่มยุ่งหลังรับสายจากที่มงานเมื่อชั่วโมงก่อน และยิ่งโทรศัพท์ ไปหาเกริกก็ยิ่งมีข้อความเข้ามามากมาย เขาอ่านและพิมพ์กลับไป นับครั้งไม่ถ้วน เธอคิดว่าคนตำแหน่งโปรดิวเซอร์และอยู่ในสายงาน บริหารด้วยแบบนี้จะชีวิตุ่นวายไม่ต่างจากเธอที่เป็นดารานักแสดง เพียงแค่เขามีพื้นที่ส่วนตัวมากกว่าเท่านั้น

“ป่าเกริกเลือกใครให้ไปรายการอะคุณเขม” ผู้จัดการประจำตัว ดาราสาวคนดังที่อยู่ในการดูแลของเอเยนซีที่หล่อนทำงานอยู่ถาม

“คุณรัน รัญญา นะครับ” ตอบแล้วเขาก็ยกมูมปากยิ้ม “เห็นว่า เข้าไปรับเช็คแล้วคุณเล่นอยู่ที่ออฟฟิศพอดี แล้วก็ไม่มีคิวงานสองวัน เพราะเตรียมออกกำลังกายให้มีกล้ามเนื้อนิดหน่อยจะไปถ่ายแบบ ชุดว่ายน้ำ”

“อ้อๆ เออ ยายรันก็โอเคนะ เป็นคนเฮฮาชัดกับความสวยเซ็กซี่ ฝันทิพย์สนับสนุน

“สนิทกับหนูญาติด้วย รันน่ารัก ช่วยเรื่องวิทยานิพนธ์ด้วย เพราะ นางจบก่อน” หญิงสาวบอกยิ้มๆ

“อ้อ...คุณหนูญาติเรียนปริญญาโทใกล้จบแล้วใช่ไหมครับ เพราะ จะส่งวิทยานิพนธ์แล้ว” เขมกรพยักหน้ารับรู้ข้อมูลดาราสาวในสังกัดเดียวกับคนข้างกาย ก่อนจะถามขึ้นเรื่อยๆ หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ และ ยกมือขึ้นปิดปากที่เธอกำลังเคี้ยวพิซซิ่งหนึ่งอยู่ “เก่งนะครับ ทำงานหนัก แล้วยังเรียนปริญญาโทที่ต้องทำวิทยานิพนธ์ส่งได้ตามที่คิดไว้”

“อาจเพราะเรียนเกี่ยวกับธุรกิจบันเทิงที่คุ้นเคยด้วยมังคละ เพราะหนูญาก็ทำงานในวงการบันเทิง มันก็ง่ายขึ้นมาก” เธอตอบยิ้มๆ โดยมีเขาพยักหน้ายิ้มรับ

“คุณชมก็เรียนเก่งนี่นา ป้าเกริกเคยพูดว่าคุณชมจบวิศวะคอมพิวเตอร์ แล้วก็ต่อโทเกี่ยวกับโปรแกรมอะไรสักอย่าง ป้าเขาชอบคุณชมสุดๆ” ผงทิพย์พูดขึ้นแล้วยิ้มแป้นให้ชายหนุ่มที่หล่อนั้นก็ชอบไปหน้าอันหล่อเหลาของเขา ระหว่างคนฟังก็หัวเราะได้

“ผมก็เลือกสาขาเกี่ยวกับวางแผนระบบคอมพิวเตอร์แหละครับ แล้วก็ไปเรียนกราฟิกดีไซน์เพิ่มจากคอร์สที่เปิดแล้วมีใบประกาศ” ชายหนุ่มบอกเล่าด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง “นานแล้วเริ่มลืมๆ แล้วแหละว่าที่เรียนมันมีอะไรบ้าง ตอนนี้นำแต่งงานบริหารกับโปรดิวซ์รายการ”

“แหม...คุณชมยังไม่แก่เลย” ญาติว่า ยิ้มขันที่คนหนุ่มพูดเหมือนตนเองแก่มาก “แม่สิแก่แล้ว”

“คุณแม่ครับ ผมก็สามสิบแปดแล้วนะ” เขาบอกเสียงกลุ้มข้านเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะเบาๆ ที่เห็นผู้อาวุโสตาโตค้างไป “จริงๆ ครับ”

“ยังดูไม่แก่เลย” ชมแล้วหล่อนั้นก็ทำท่าทางปรบมือเล็กน้อยชื่นชม “แถมหล่อสุดๆ ด้วยนะ”

“ผมออกกำลังกายแล้วก็ทาครีมบำรุงด้วยมังครับ ยังไงก็มีแม่กับน้องสาวก็เลยได้อิทธิพลเจ้าสำอางมาบ้าง” บอกเล่าตามจริงพลางยิ้มในหน้า ระหว่างมองคนข้างๆ ที่ก้มจิ้มผลไม้เข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ต่อตลอดเวลา “ในใจก็ชื่นชมหนูญาก็ออกกำลังกายบ่อยนะครับ แต่เห็นกินแล้วก็โอเคออกกำลังกายดีแล้ว”

“เฮ้!” หญิงสาวอุทานระหว่างคนอื่นหัวเราะร่วน

“พี่หนูญากินเก่งมาก ถ้าไม่ออกกำลังกายผมว่าก็อ้วนแหละ” น้องชายได้ทีแซวพี่สาว

“เราก็เหมือนกันแหละ ถ้าไม่ออกกำลังกายก็ลงพุงเป็นตาแก่แล้ว

ทำพุดตี” แว้ดใส่ห้องชายพลางปาเปลือกส้มใส่ ทำให้วังสนทนาเกิดเสียงหัวเราะลั่นอีกรอบ วันนี่เธอผ่อนคลายเป็นและสนุกมากจริงๆ กับมิตรสหายที่สนิทกับครอบครัว เพิ่มเติมชายหนุ่มที่มีเสน่ห์ซึ่งเข้ากับทุกคนได้อย่างดี รอดูแล้วกันว่าเขาจะจีบเธออย่างไรต่อไป

๖ชมกรกลับถึงเพนต์เฮาส์ของตนในเวลาเกือบห้าทุ่มครึ่ง การนั่งรับประทานอาหารกับหญิงสาวที่หลงใหล พร้อมคนสนิทของเธอที่น่ารักและเป็นกันเองกับเขาอย่างมาก ทำให้เวลาผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็วจนมืดค่ำเสียไม่ทันตั้งตัว เพราะเขาก็เพิ่งมาคิดได้ตอนแยกย้ายกลับบ้าน หลังช่วยกันล้างจานทำความสะอาดร่วมกันกับแขกผู้ไปเยือนและมีญาติาวีออกมาส่งที่รถ

“มีไลน์หนูอยู่แล้ว คุณชมถึงบ้านแล้วโทร.มาบอกหรือส่งข้อความมาบอกด้วยนะคะ”

เขาจำความรู้สึกที่ได้ยินประโยคนั้นได้ดีว่าหัวใจเต้นระรัวอย่างไม่เคยเป็น นานมากแล้วที่ไม่ได้ยินความห่วงใยจากใครหลังจากมาอยู่คนเดียวในเมืองหลวง และใช้ชีวิตคนเดียวจริงๆ เช่นทุกวันนี้ก็คุยนับคำได้ วันนี่เขาพุดมากกว่าปกติร้อยเท่าอาจจะได้

มือใหญ่กดโทรศัพท์ไปหาหญิงสาวที่ตนเองชอบพอ ทว่าไม่มีการตอบรับจากทางปลายสายทำให้เขายกยิ้มกดวางสาย ระวังเดินสู່ห้องน้ำก็ส่งข้อความไปบอกกล่าวตามที่เธอแสดงความห่วงใยก่อนกลับมา พร้อมสติ๊กเกอร์ส่งจูบปิดท้าย และเตรียมตัวอาบน้ำเข้านอน เพราะพรุ่งนี้เขายังมีประชุมด่วนเพื่อวางแผนเกมในรายการที่ต้องปรับนิดหน่อยก่อนบันทึกถ่ายทำในวันจันทร์ต่อไปด้วย

๓ด้านญาติาวีที่อาบน้ำบำรุงผิวเรียบร้อยแล้วกำลังจะกดรับสายโทรศัพท์จากโปรแกรมสนทนายอดนิยมแต่ก็เดินไปถึงเครื่องมือสื่อสาร

ไม่ทัน ยกยิ้มทันทีที่เขาส่งข้อความมา มีการราตรีสวัสดิ์กับส่งจูบมาให้หญิงสาวขบขันกับมุ่มนารักของคนมาดขริ่มและจริงจังกับการงาน เธอกดส่งสติ๊กเกอร์ฟันดีและภาพถ่ายที่ตนเองกับสมาชิกคนอื่นส่งมาไปให้เขา

เมื่อล้มตัวนอนบนเตียง ใบหน้าเนียนมีรอยยิ้มสุขใจกับเรื่องราววันนี้ เธอเห็นอีกหลายแง่มุมของเขมกร แวมไพร์ของใครหลายคน ในวงการดูผ่อนคลายและน่ารักกับแม่ของเธอ แถมยังเป็นกันเองกับทุกคนที่สำคัญในชีวิตเธอ ไม่รังเกียจแมวที่มาขออาหารกินอีกด้วย เธอคงไม่มีอะไรต้องปฏิเสธการจีบของเธอ แต่ก็ต้องใช้เวลาคึกกักอีกนิด ไม่อาจด่วนตัดสินใจได้ เพราะเธอก็ไม่อยากเป็นข่าวคาวๆ ในวงการนัก แค่ทำงานและมีข่าวซุบซิบเล่าลือไม่จริงปะปนทุกวันก็เหนื่อยแล้ว

